Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 13 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Goeleta fatală

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Goeleta fatală

Nr. 13

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:

1934

CAPITOLUL I
La Gibuti

Colonia, care poartă numele de Coasta franceză a Somaliei, se găseşte la estul Africei, la ieşirea din Marea Roşie, în golful Aden.

Dintre toate coloniile franceze e poate cea mai puţin exploatată deşi e străbătută de la nord-est la sud-vest de o linie ferată, care leagă golful Aden cu capitala Abisiniei,

Punctul de plecare al acelei linii e la Gibuti. Oraş principal şi port foarte frecventat de pe coasta franceză a Somaliei. Gibuti e de fapt un port de escală, unde se opresc de obicei toate marile transatlantice, care merg din Mediterana în Oceanul Pacific sau numai în Oceanul Indian; de asemenea toate vapoarele care merg în sud-estul Africei se opresc la Gibuti.

Nu trebuie să ne închipuim totuşi că acest oraş ar avea aspectul unei capitale; un dig, cheiuri de ancorare, foarte puţine case de piatră; barăci de lemn şi colibe de pământ, înconjurate, de o parte, de mare, de alta, de imense câmpii deşarte sau necultivate: acesta e Gibuti,

Arborii sunt foarte rari şi înainte ca guvernul să fi instalat în împrejurimi o gradină botanică primitivă, nu se vedeau alţi arbori afară de palmierii din jurul palatului guvernatorului,

E o localitate în continuu arsă de soare, bătută de vânturile deşertului şi unde viaţa se concentrează toată în activitatea comercială, care constă, pe deoparte, din escalele vapoarelor şi pe de altă parte din transportul pe calea ferată a fierului, a sulfului, al sării să al produselor agricole din Abisinia.

Numeroasele cafenele din jurul portului sunt ţinute, în general, de europeni şi chinezi.

Gibuti e foarte animat; aceasta din pricină că în bazinul, care ocupă cea mai mare parte a oraşului, cumpărarea şi vânzarea de mărfuri nu încetează niciodată.

Femeile somale forfotesc toată ziua; adeseori europeni şi europence, în timpul orelor de escală ale vreunui transatlantic se amestecă prin mulţimea împestriţată a indigenilor.

În nici un alt loc nu e atâta animaţie ca în faţa unei cafenele situată în mijlocul străzii, care uneşte bazarul cu portul.

Într-o zi, pe la zece de dimineaţă, vreo treizeci de copii pe

jumătate goi şi câteva frumoase somale, îmbrăcate în pitorescul lor costum compus dintr-o draperie în loc de fustă având pe deasupra o lungă tunică cu mâneci scurte – stăteau în semicerc în faţa cafenelei şi priveau, cu o curiozitate gălăgioasă pe trei tineri şi un negru colosal, care şedeau pe terasă, în jurul unei mese.

Ce e drept, îmbrăcămintea celor trei tineri era neobişnuită la Gibuti.

Cei trei străini, care provocau uimirea indigenilor purtau pitorescul costum al cercetaşilor italieni, în afară de asta, erau înarmaţi ca exploratorii în ţările sălbatice.

Carabina în bandulieră, revolverul la brâu; pumnalul şi securea atârnate la cingătoare; cartuşiera, toate astea le dădeau un caracter războinic, care, de altminteri nu era dezminţit de figurile lor.

Expresia era, ce e drept, tinerească, de oarece nici unul nu împlinise încă şaptesprezece ani. Dar tenul bronzat, trăsăturile marcate, ochii strălucitori şi privirea hotărâtă, vădeau o bravură bărbătească pe care aventurile o oţeliseră.

Negrul care-i însoţea purta o bluză şi pantaloni scurţi din pânză albastră, o cască colonială şi ghete cu moletiere. El era de asemenea bine înarmat.

În jurul lor erau îngrămădite mai multe baloturi de pânză cenuşie, ieşită de ploaie şi de soare, în care aveau de sigur rufărie, provizii şi muniţii.

Şi bând un fel de apă gazoasă, de provenienţă europeană, în care storceau zeamă de portocale, discutau fără să dea cea mai mică atenţie cercului de curioşi, care se făcea din ce în ce mai mare.

— Părerea mea, spunea unul din cercetaşi, cu un plăcut accent roman, e să ne ducem la guvernator. De oarece nu vrem să ne îmbarcăm pe unul din transatlanticele, care se opresc de obicei aici, fiindcă vrem să cumpărăm, sau să închiriem o barcă cu pânze cre să poată străbate Oceanul Indian, guvernatorul ar putea să ne dea Informaţii folositoare.

— Fără îndoială! strigă alt cercetaş cu accentul milanez şi eu sunt de aceeaşi părere, Raimondo; dar guvernatorul o să ne ţie desigur un interminabil discurs ca să ne convingă să ne îmbarcăm pe un transatlantic, unde vom găsi siguranţă, confort, rapiditate, etc., etc.

— Marius are dreptate, confirmă al treilea cercetaş cu glas

dulce şi liniştit, guvernatorul trebuie să cunoască din ziare o parte din povestea noastră, de oarece toată presa a vorbit de noi cu prilejul trecerii Atlanticului. Şi afară numai, dacă n-o fi un tânăr, iubitor de aventuri, care să înţeleagă că vrem să ne ducem în India cu mijloace de locomoţie ce nu se mai întrebuinţează azi, ne va copleşi sub o avalanşă de sfaturi. Şi cum, de pe acum suntem ferm decişi să nu le urmăm, n-ar fi o convorbire tocmai plăcută.

— Da, da, recunosc, răspunse Raimondo. Dar, în definitiv, n-ar fi ciudat ca nişte italieni, cum suntem noi, să sosim la Gibuti, după ce am fost la Brazzaviile, unde ni s-a făcut o primire atât de frumoasă în colonia franceză şi să nu mergem să salutăm pe guvernator, când ne găsim într-altă colonie a unei ţări aliate? Vom asculta discursurile cu respectul datorat unui înalt funcţionar colonial şi dacă sfaturile sale nu vor corespunde cu planurile şi ideile noastre, vom fi liberi să nu le urmăm şi atâta tot.

Urmă o clipă de tăcere. Şi Marius fu primul care zise:

— Ei, mii de pipe! Raimondo are dreptate. Haidem la guvernator.

— Haidem! aprobă Jean Bart.

Raimondo se întoarse atunci spre negrul care rămăsese impasibil în tot timpul acelei discuţii amicale şi îi spuse, zâmbind:

— Zomba, rămâi şi păzeşte bagajele; vom veni să te luăm.

Negrul răspunse cu un surâs, care îi descoperi două şiruri de dinţi albi; iar cei trei cercetaşi se ridicară în acelaş timp. Ei ştiau că guvernatorul Coastei franceze a Somaliei era în momentul acela dl. Bonhoure.

Se duseră deci la palatul guvernatorului, marea clădire care domină întregul oraş şi cerură plantonului de gardă să fie primiţi. Vorbi Raimondo într-o franceză corectă, limbă pe care o cunoştea foarte bine, deoarece mama sa era franceză.

Soldatul chemă pe un servitor negru, care introduse imediat pe cei trei vizitatori într-un salon mobilat în stil oriental.

Lumea întreagă cunoştea pe cei trei cercetaşi italienii

Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, zis Jean Bart,

Aceşti eroi, cu aventurile lor, nu provocau numai admiraţia, dar şi o vie curiozitate. Nu trecură de cât câteva clipe şi văzură intrând în sala de aşteptare un bărbat matur, îmbrăcat în alb, cu capul gol, care înainta spre dânşii cu mâinile întinse.

— Dv. cercetaşii italieni! Ah, ce surpriză, cine mi-ar fi spus că o să vă văd la Gibuti? Vă credeam încă la Brazzaviile, după cum anunţau ziarele.

Şi îi privi câteva secunde, fără a-şi ascunde surprinderea plină de admiraţie.

După câteva fraze banale deoparte şi de alta, guvernatorul reluă:

— Dar e aproape ora douăsprezece, faceţi-mi plăcerea şi dejunaţi cu mine; îmi veţi povesti din aventurile dv. pe care nu le cunosc încă, adică traversarea Africei de vreme ce spuneţi că aţi urcat cursul Gongului şi că veniţi din Abisinia.

— Cu plăcere, d-le guvernator, răspunse Raimondo, cu amabilitate. Dar am lăsat pe tovarăşul nostru negru la cafenea, unde ne-am oprit, venind de la gară.

— N-aveţi nici o grijă. Voi trimite să-l cheme, ca să dejuneze cu noi.

Dejunul fu plăcut şi copios, lucru care nu se întâmplase de multă vreme celor trei cercetaşi şi, când guvernatorul îşi aprinse ţigara, Zomba pipa şi ei însăşi câte o ţigară subţire – unica pe care şi-o permiteau din când în când – Raimondo, Jean Bart şi Marius povestiră guvernatorului tragicele lor aventuri petrecute în Africa. Convorbirea urmă în franţuzeşte, Raimondo şi Jean Bart cunoscând perfect această limbă, de oarece mamele lor erau de origină franceză, iar Marius fiind în stare să se exprime destul de inteligibil. După ce terminară, guvernatorul, vădit impresionat, îi privi Jung şi îi întrebă:

— Şi acum, ce planuri aveţi?

— Să continuăm înconjurul lumii – zise Marius.

— Bine. Dar încotro vreţi să porniţi, plecând de-aici?

— Intenţia noastră, zise Raimondo, e să mergem la Ceylon!

— Foarte uşor. Poimâine un vapor ai Companiei „Messageries Maritimes” se va opri la Gibuti, plecând după câteva ore spre Colombo din Ceylon, n-aveţi de cât să vă îmbarcaţi.

Tinerii se priviră şi începură să râdă.

— Ce spuneam eu, exclamă fără voie, Marius.

Surprins, guvernatorul îi privi lung; şi voia tocmai întrebe, care era motivul acelei subite veselii – când Jean Bart, cu obişnuita lui francheţă, zise:

— Nu zău, d-le guvernator. Vă închipuiţi că noi, care am trecut Atlanticul cu aeroplanul şi Africa cu piciorul ne-am putea îmbarca întocmai ca oricare turist englez sau francez pe un vapor de lux

al Mesageriilor Maritime? Dar, după douăzeci şi patru de ore am fi morţi de plictiseală în casa aceea plutitoare!

— Chiar aşa, mii de pipe, zise Marius.

— Tocmai, d-le guvernator. Noi avem intenţia să cumpărăm sau să închiriem un brick sau o goeletă ai cărei echipaj să fie la ordinele noastre şi care să meargă cum vrem noi.

— Un vas cu pânze! exclamă guvernatorul înmărmurit, dar e un mijloc de navigaţie absolut neuzitat azi în afară de comerţul cu unele mărfuri şi anumite produse. Exceptând câteva regiuni, din ce în ce mai rare, nimeni nu mai ia azi o barcă cu pânze spre a voiaja.

— Dar tocmai aceasta ne-ar face să regretăm că suntem pe un transatlantic, zise Raimondo, lipsa emoţiunilor navigaţiei cu pânze; vânturi contrare, furtuni, viaţa de bord atât de pitorească şi putinţa de a schimba direcţia după plac, de a merge, de pildă, în Australia, dacă deodată în mijlocul drumului ne-ar veni gust să nu ne mai ducem la Ceylon.

A face înconjurul lumii cu mijloacele oferite de civilizaţie e prea uşor şi prea monoton, iată de ce preferăm să ne îmbarcăm pe o nava cu pânze, al cărei căpitan nu va avea altceva de făcut de cât să se supuie.

— Dar vă va costa foarte scump! observă domnul Bonhoure.

— Uitaţi, d-le guvernator că suntem bogaţi, deoarece trecând Atlanticul am câştigat premiul Camegie.

— Trebuie să fie vreo bancă engleză la Gibuti, întrebă Jean Bart.

— Desigur că e.

— Ei bine, adaogă Raimondo, vom prezenta la bancă scrisoarea de credit pe care o avem la noi şi vom lua suma necesară spre a închiria sau a cumpăra chiar, o corabie cu pânze; singurul lucru important e să ştim dacă la Gibuti vom găsi una!

Guvernatorul înţelese că n-ar folosi la nimic să încerce să schimbe intenţiile celor trei cercetaşi; fiind şi el îndrăzneţ din fire, putea înţelege motivele care împingeau pe cei tineri să evite mijloacele de transport prea uşoare, care suprimă aproape orice posibilitate de aventuri. Reflectă un moment, apoi zise:

— De câteva zile e în port o goeletă. Se numeşte „Săgeata” şi mi se pare că e comandată de căpitanul Garry; vine din Madagascar încărcată cu lemne preţioase pe care trebuie să le lase aici într-un depozit, de unde vor fi apoi transportate în

Franţa de un vapor comercial. Cred că au şi fost descărcată şi poate că Garry va primi să vă pună la dispoziţie corabia sa... căci după cât îmi pare, proprietarul e chiar el...

— Dacă el e proprietarul, atunci e liber să facă ce vrea, zise Marius.

— Bineînţeles, confirmă guvernatorul.

— Atunci, continuă Raimondo, cum n-avem ce să facem la Gibuti şi suntem nerăbdători să ne îmbarcăm, cred c-ai îi mai bine să mergem chiar acum să vorbim cu dânsul.

— Vreţi să vă însoţesc? se oferi, amabil, dl. Bonhoure.

— Desigur! acceptă Raimondo şi vă mulţumim chiar, căci prezenţa dv. ne va fi de folos la încheierea contractului.

Marius întrebă pe Raimondo:

— Dar, ai intenţia să închei târgul imediat, daca-ţi convine corabia?

— Şi în caz când căpitanul consimte? adaogă Jean Bart.

— Fără îndoială, răspunse Raimondo.

— Atunci, trebuie să mergem mai întâi la bancă.

— Aşa e...

— Banca nu e deschisă azi, declară guvernatorul.

— Pentru ce?

— Pentru că englezii serbează azi aniversarea încoronării actualului lor rege.

— Atunci, nu putem scoate banii până mâine? întrebă Raimondo.

— Ce plicticos! zise Jean Bart.

— Ardem de nerăbdare să ne vedem, în largul mării. Şi dacă ne înţelegem cu căpitanul şi vântul e bun, am fi putut pleca mâine de dimineaţă la răsăritul soarelui.

— Ceea ce înseamnă, zise Raimondo, la o oră la care, fără îndoială, că banca engleză nu e încă deschisă.

Guvernatorul zise zâmbind.

— Cred că vă pot fi de folos în această împrejurare. Vom merge la directorul băncii şi, cu toate că birourile sunt închise, va consimţi, cred, dacă-l voi ruga eu, să vă dea suma pe care o doriţi.

Tinerii îi mulţumiră.

Şi merseră la bancă. Directorul îi primi foarte bine şi le dete în schimbul unei chitanţe, teanc de bancnote.

După câteva minute, tinerii, însoţiţi de amabilul guvernator urmaţi la patru paşi de Zomba, escortat la rândul lui de o ceată

de copii, porniră pe dig spre port.

Două sute de metri, un graţios brick-goeletă, care, cu pânzele lăsate, se legăna uşor pe valurile ce veneau din largul mării.

De culoare neagră cu o dungă lată roşie de-a lungul bordajului n-avea de cât două catarge şi în total zece vele.

Foarte elegant, părea să fie uşor şi rapid.

Jean Bart, care când părăsise Italia era aspirant la şcoala de marină se pricepea în corăbii şi vapoare. El le dete informaţiile necesare şi pe când vorbea, i se citea în ochi bucuria la gândul că, probabil, se vor îmbarca pe acea corabie; căci el avea într-adevăr sufletul unui marinar.

— Ei bine! zise Raimondo, de vreme ce Jean Bart găseşte că e o corabie frumoasă, haidem s-o vedem!

De-a lungul cheiului erau o mulţime din acele bărci care, la sosirea unui transatlantic se precipită ca să debarce pe pasageri.

La un gest al domnului Bonhoure douăzeci de barcagii se grăbiră să răspundă.

Marius, mai sprinten, sări într-o barcă şi ceilalţi îl urmară: barcagiul apucă lopeţile şi împinse barca spre goeleta pe care i-o arătase Marius.

După cinci minute erau pe scara brickului. Un marinar, eu un aer morocănos primi pe vizitatori fără nici o curtoazie, spunându-le cu un glas răguşit şi într-o franţuzească al cărei accent nu mai lăsa nici o îndoială asupra originii sale germane:

— Ce voiţi?

Domnul Bonhoure răspunse calm:

— Sunt guvernatorul din Gibuti; vreau să vorbesc cu căpitanul Garry; e pe bord?

La titlul de guvernator, germanul schiţă un salut *şi* răspunse:

— Căpitanul e aici. Mă duc să-l vestesc.

În fundul corăbiei, într-un unghi, era cabina de pe punte, care comunica printr-o scară cu cabina din interior.

Marinarul se îndreptă într-acolo. Dar, în loc de a se coborî, deschise o uşă şi fără a intra, zise doar câteva cuvinte, pe care vizitatorii nu le auziră şi aproape imediat se dete la o parte, lăsând să treacă un om înalt, cu obrazul viu colorat, cu părul cărunt şi zburlit, îmbrăcat cu o tunică albastră cu trei galoane şi cu nasturi aurii. Acel individ înaintă spre grupul vizitatorilor şi salută milităreşte.

— Domnule guvernator, sunt prea fericit că fac cunoştinţa dv.; sunt căpitanul Garry, fiţi binevenit!

Şi, vorbind vorbea uimit pe cei trei tineri, care stăteau impasibilii.

— Aţi auzit vorbindu-se de cei trei cercetaşi italieni? întrebă domnul Bonhoure.

Figura căpitanului se lumină de un surâs jovial şi, întorcându-se spre cei trei tineri:

— Mii de vapoare! Acestea sunt faimoşii cercetaşi?

— Da!

— A! Mii de draci! Mii de draci! Şi bătrânul lup de mare era atât de emoţionat, încât nu mai ştia ce să zică.

Raimondo Balsan îi tăie vorba:

— Căpitane, vrem să vă vorbim într-o chestiune serioasă. Vreţi să ne conduceţi în cabina dv.?

— Cum nu! Cum nu!

Şi, după câteva minute şedeau cu toţii în jurul unei mese, aşezate în mijlocul cabinei căpitanului.

În câteva cuvinte Raimondo Balsan îi expuse intenţia sa de a închiria, sau de a cumpăra brickul-goeletă spre a naviga în Oceanul Indian şi poate chiar în Pacific.

— La naiba! exclamă căpitanul Garry, înţeleg despre ce e vorba, scumpii mei amici. După aventurile în aer şi pe uscat vreţi să înfruntaţi pe cele de pe mare.

— Aveţi foarte multă dreptate că alegeţi un vas cu pânze, căci de când cu navigaţia cu vapori s-a dus pitorescul şi neprevăzutul. Şi totuşi şi aici e neprevăzutul: te ciocneşti de un *iceberg,* sau, în ceaţă de vreun alt transatlantic; pieri într-un incendiu şi mori în mod stupid într-o casă cu şapte etaje. Pe când cu un vas cu pânze e cu totul altceva!

După acele cuvinte se vedea imediat că bătrânul căpitan făcea parte din şcoala navigatorilor de cursă lungă pentru care navigaţia cu pânze nu e numai o meserie productivă dar şi un gen de viaţă preferabil oricărui altuia prin emoţiile sale şi laturea sa pitorească.

Ce! trei tineri erau fericiţi că găsiseră un om care-i înţelesese din primul moment Vasul fiind într-adevăr proprietatea căpitanului, târgul se putea face uşor. Şi cum transportul său de lemn preţios era debarcat şi pentru un moment n-avea alte angajamente cu armatori sau case de comerţ, era liber să accepte propunerea lui Raimondo.

— Nu-mi vând „Săgeata”, fiindcă, de douăzeci de ani de când navighez cu ea pe toate mările, a devenit ceva, care face parte

din mine însumi şi o consider ca o fiinţă vie pentru care am o afecţiune părintească. De cât să mă despart de corabia mea prefer să ard împreună cu dânsa. Putem însă iscăli un contract prin care brickul-goeletă, echipajul şi căpitanul său să fie la dispoziţia dumneavoastră pentru un anumit timp, de pildă, pentru şase luni, un an, doi ani, cât vroiţi!

— Minunat! zise Raimondo, încântat. E tocmai ceea ce căutam.

— Nu mai rămâne decât de fixat preţul, zise Jean Bart cu glasul lui liniştit.

— Preţul e lucru uşor. N-am de cât să calculez sumele pe care le-am câştigat anul trecut călătorind pentru case comerciale, vom socoti deci în sume lunare reprezentând:

1) O douăsprezecime din beneficiile anuale;

2) Cheltuielile de întreţinere şi plata echipajului;

3) Cheltuielile generale de administrare a navei;

4) Onorariul meu.

— Îmi pare just, aprobă dl. Bonhoure.

— Şi mie, zise Raimondo. N-aveţi deci, d-le căpitan, de cât să stabiliţi preţul şi cred cu ne vom înţelege uşor.

— Îmi acordaţi cinci minute? Numai să-mi arunc ochii pe registrele mele şi vă dau numai decât răspunsul.

— Cum nu, răspunse Raimondo. În timpul acesta noi vom vizita vasul.

— Ne-am înţeles. Vă va însoţi ofiţerul meu secund, locotenentul Penton.

Se sculă, deschise uşa şi strigă:

— Hermann, unde e locotenentul?

Hermann era acel marinar german, care primise pe vizitatori; era în picioare lângă cabină şi cineva, din fire bănuitor, ar fi presupus că ascultase convorbirea.

El răspunse:

— Locotenentul Will Penton trebuie sa fie în cabina sa.

— Du-te şi spune-i că-l chem.

Cei trei cercetaşi avură abia timpul să facă câţiva paşi pe punte şi văzură ieşind din interiorul goeletei un om, mic de statură, slab, care le făcu imediat o impresie urâtă din pricina ochilor săi verzi cu priviri piezişe, care n-aveau nimic din francheţa ce se citeşte de obicei în ochii marinarilor.

— Will, zise căpitanul cu ton familiar, aceşti tineri sunt cei trei cercetaşi din Italia despre care vorbesc toate ziarele, ţi-

aminteşti? Iar domnul e guvernatorul din Gibuti. Du-i să viziteze vasul.

— Am înţeles, d-le căpitan, zise Will Penton cu un accent bizar după care nu se putea distinge dacă era englez, olandez, sau american.

Vizita satisfăcu pe deplin pe cei trei tineri. Vasul era bine ţinut, curat, confortabil.

Toată partea de sub punte era ocupată de cabina echipajului cu două zeci de hamacuri atârnate în cârligele lor. La picioarele catargului cel mare se găsea cămara, bucătăria şi magazia. În partea dinapoi, sub cabina căpitanului, alte patru cabine, două la bord şi două la tribord, prevăzute cu paturi şi dulapuri, ceea ce dovedea ca, uneori, în călătoriile sale printre insulele Oceanice, „Săgeata” transporta şi călători.

— Iată ce ne trebuie nouă! observă Jean Bart. Vom avea fiecare câte una. Parc-ar fi fost făcute pentru noi.

— Dar dv. unde dormiţi locotenente, întrebă guvernatorul.

Cu acelaş ton mohorât pe care-l avusese de la început, acesta răspunse.

— Dorm într-o cabină de lângă sala echipajului, la proră.

— Cum asta? observă guvernatorul. Secundul ocupă de obicei una din cabinele posterioare.

— Eu prefer prora.

Şi Will Penton nu mai deschise gura.

Guvernatorul nu vorbise de cât din politeţă; şi tinerii, care-şi făceau planurile de instalaţie nu auziră scurtul dialog.

Vizita terminându-se, toţi se urcară pe puncte, intrând în cabina căpitanului.

Will Penton sta în uşă schimbând priviri furişe cu Hermann.

Dar Garry îl făcu să intre, închizând uşa şi îi comunica în câteva cuvinte hotărârea luată de a închiria „Săgeata”, cu echipajul şi căpitanul, celor trei cercetaşi din Italia.

Secundul păru că primeşte acea comunicare cu indiferenţă şi cum căpitanul părea că-i cere cu privirea o părere, se mulţumi să spuie:

— Sunteţi stăpân d-le căpitan, de vreme ce brickul vă aparţine.

Dar Garry, probabil aşteptase alt răspuns.

— Dar, d-ta Will vei consimţi să navighezi în aceste noii condiţii? Şi crezi că tot echipajul va consimţi? Ar trebui să ştiu aceasta căci domnii aceştia vor să pornească în larg cât mai

curând posibil; dacă vreun marinar vrea să debarce va trebui să caut alţii care să-i înlocuiască; adună oamenii pe punte ca să le pot vorbi.

Will ieşi, iar Garry, închizând uşa zise lui Raimondo:

— Uitaţi-vă pe hârtia asta, d-le Balsan, am calculat preţul. Şi îi arătă o foaie de hârtie pusă pe masă.

Raimondo o luă şi apropiindu-se de Marius şi de Jean Bart examinară contul în tăcere, pe când guvernatorul vorbea încet cu căpitanul, recomandându-i pe cei trei cercetaşi.

Deodată se auzi, vocea veselă a lui Raimondo:

— Ne-am înţeles, căpitane. Preţul ne convine. Cum vreţi să fiţi plătit? Lunar, sau anticipat?

Râzând, cu ochii strălucitori de o bucurie sinceră, căpitanul răspunse:

— Cum vreţi, domnule Balsam. Totuşi, vă mărturisesc că pentru a face faţă cheltuielilor şi a plăti echipajul mi-ar conveni mai bine plata anticipată.

— Foarte uşor!

Şi Raimondo scoase din buzunarul dinăuntru al bluzei un portofoliu voluminos. Îl deschise, scoase un teanc de bilete de bancă şi după ce le numără unul câte unul, le întinse căpitanului.

— Iată primul trimestru. Vă convine aşa?

— Dacă-mi convine? Cred şi eu. Vă mulţumesc. Nu ne mai rămâne altceva decât să iscălim contractul în triplu exemplar.

— Fiindcă trebuie să prevedem totul. Scuzaţi-mă. Dar s-ar putea să pierim cu toţii în fundul Oceanului, fără ca cineva să mai audă de noi; ar trebui atunci ca prin contractul încheiat între noi, toată lumea să poată şti ce-am devenit. Cred necesar ca o a treia copie să rămâie în mâinile guvernatorului, pe când dv. şi cu mine vom avea pe celelalte două.

— Foarte just! aprobă dl. Bonhoure.

Contractul fu repede redactat de căpitan. El fu citit, aprobat şi copiat de Marius şi de Jean Bart.

Îl semnară toţi, chiar şi guvernatorul în calitate de martor. Şi se îndepliniră toate formalităţile necesare spre a pune brickul-goeletă, echipajul şi pe căpitan la dispoziţia lui Raimondo Balsan în primul rând, al lui Marius Colombo, în al doilea şi a lui Jean Maria Callega, zis Jean Bart, în al treilea, unul sau altul devenind succesiv stăpân pe bordul navei în lipsa celorlalţi.

Nu mai rămâne de cât chestiunea echipajului; în câteva cuvinte căpitanul informă pe cei prezenţi, apoi deschise uşa şi se

găsiră în faţa a douăzeci şi unu de oameni aliniaţi pe punte.

Printre ei se număra Will Penton.

Garry comunică oamenilor săi dispoziţiile luate şi termină zicându-le:

— Daică vreunul dintre voi nu vrea să navigheze sub această nouă stare de lucruri să înainteze; va primi solda imediat şi îndemnizaţia pe o lună şi va putea chiar azi părăsi nava cu tot ce-i aparţine.

Nimeni nu răspunse un cuvânt, toţi se priveau între ei nehotărâţi.

— Căpitane, interveni Raimondo, cred că ar trebui să le lăsaţi câteva momente ca să se chibzuiască. Credeţi c-ajunge un sfert de oră?

— Fireşte.

— Ei bine, continuă Raimondo, d-ta d-le Will Penton şi voi marinari, aveţi un sfert de ora ca să vă decideţi, veţi da apoi răspunsul în mod individual.

Toţi înţeleseră după ton că tânărul acela era deprins sa comande.

Înţeleseră că nu vor avea de-a face cu nişte băieţandri, ci cu tineri, deveniţi bărbaţi prin pericolele şi aventurile prin care trecuseră şi care ar fi dat zece înainte multor oameni maturi în ce priveşte autoritatea şi deciziile.

Dl. Bonhoure părea încântat de atitudinea demnă a celor trei tineri.

Şi această zi avea să-i rămâie în amintire ca una din cele mai frumoase din cariera sa colonială.

În timpul sfertului de oră, acordat marinarilor, căpitanul, guvernatorul şi cei patru pasageri se plimbară pe punte, căpitanul Garry profitând de acest prilej spre a-le lăuda calităţile goeletei.

După ce trecu sfertul de oră, se opriră în faţa grupului de marinari şi de data asta fu Raimondo, care asumându-şi tonul autoritar cerut de împrejurări îi întrebă:

— Locotenente Will Penton, consimţi să serveşti pe goeleta „Săgeata” sub ordinele căpitanului Garry, subordonatul nostru?

— Da, domnule, răspunse ofiţerul fără ezitare.

— Bine! zise Raimondo şi întorcându-se la grupul marinarilor:

— Şi voi toţi sunteţi decişi?

— Da domnule! răspunseră împreună douăzeci de glasuri.

— Atunci, totul e în regulă, aprobă căpitanul.

Şi concedie cu gestul echipajul. Toţi oamenii se duseră la treburile lor.

— Când putem ridica ancora? întrebă Raimondo.

— Mâine, de dimineaţă, răspunse căpitanul; trebuie să ne aprovizionăm doar cu alimente, cu apă şi cu combustibil pentru bucătărie.

— Aveţi arme pe bord? întrebă Marcus.

— Eu unul zise căpitanul, dând din umeri, am un revolver, cred că şi Penton are unul şi. sunt câteva carabina în magazie.

Atunci Marcus urmă cu un ton ceva mai grav:

— V-aşi ruga, căpitane, dacă Raimondo nu se opune, ca toate armele de pe bord, să fie concentrate, împreună cu toate muniţiile într-una din cabinele noastre.

— Pentru ce? întrebă Garry.

Raimondo şi Marius schimbarea o privire cu Jean Bart şi Zomba, care se apropiaseră şi desigur că se înţeleseră deoarece Raimondo fu acel care răspunse:

— O! numai pentru ca în caz de pericol prin regiunile în care vom debarca mijloacele de apărare pe bord să fie la dispoziţia noastră şi noi să le distribuim după împrejurări şi cum va fi mai bine pentru siguranţa generală.

Bunul căpitan nu văzu în aceste cuvinte decât înţelesul lor literal, dar guvernatorul, mai perspicace se plecă spre Marius, şoptindu-i:

— Echipajul nu vă inspiră încredere, nu-i aşa?

Marius răspunse pe acelaş ton:

— Cam aşa, nici un italian, nici un francez, nici un englez, printre ei; numai capete spaniole, portugheze, malteze şi germane. Nu-mi prea place acest cosmopolitism.

— Ştiţi, se întâmplă totdeauna aşa pe navele mici, care fac curse între insulele oceanice. Echipagiile se recrutează la întâmplare, în toate porturile de oprire sau de escală şi nimeni nu cercetează nici naţionalitatea, nici trecutul unui individ, dacă e un marinar voinic şi destoinic. De altminteri, dacă unii din aceşti oameni n-ar fi acceptat să navigheze în noile condiţii şi dac-ar fi trebuit să-i înlocuiţi aici la Gibuti, n-aţi fi găsit de cât maltezi, chinezi, olandezi şi alţii fără naţionalitate precisă; dar vă asigur, n-aţi fi găsit nici francezi, nici italieni.

Raimondo şi Jean Bart auziseră şi aprobară din cap. Raimondo zise:

— Tocmai din cauza asta mi se pare imprudent ca oamenii

aceştia, care ne sunt absolut necunoscuţi să aibă arme la îndemână. Căpitanul Garry îmi inspiră cea mai mare încredere, spre deosebire de echipagiul său; şi fiindcă, în definitiv, chiar schimbând întregul echipaj, n-am face decât să înlocuim nişte necunoscuţi cu alţi necunoscuţi, să-i păstrăm pe aceştia pe care îi avem, dar să luăm precauţiuni pentru a evita acte de indisciplină.

De remarcat, că obişnuinţa pericolelor dase celor trei cercetaşi acea prudenţă înţeleaptă, care fără a exclude curajul, e indispensabilă când nu vrea cineva să-şi rişte inutil viaţa printr-o neprevedere nebunească.

Guvernatorul aprobă fără restricţie, pe când căpitanul în persoană se scobora în magazia vasului.

El luă de acolo trei carabine ruginite şi o cutie cu vreo cincizeci de cartuşe şi le dete, râzând, celor trei tineri.

Acest act nu fu văzut de nimeni, căci nimeni din echipaj nu mai era pe punte, nici Will Penton, nu se vedea. Era probabil ocupat aiurea cu dirijarea operaţiilor de curăţenie a vasului, căci în momentul în care fură chemaţi, toţi marinarii erau în fundul corăbiei, unde curăţau cum se obişnuieşte în toate navele după descărcarea mărfurilor.

Deocamdată pasagerii nu mai aveau ce face pe bordul brickului goeletă.

Cei trei cercetaşi aveau de cumpărat mai multe articole destinate să facă mai comodă lunga lor şedere în cabine.

Apoi trebuiau să ia din palatul guvernatorului, pachetele aduse de Zomba, cu muniţiile, puţină rufărie şi toate cele necesare pentru toaletă.

Completară acele muniţii la un armator chinez stabilit la Gibuti. Cumpărară apoi de la bazar cămăşi de flanelă şi o ştofă pentru a confecţiona alte uniforme, ale lor fiind extrem de uzate.

Îndemânatec ca oricare milanez, care a voiajat, Marius se însărcină să facă el singur uniformele, croind tipare exacte după hainele pe care ie purtau acum. Pentru el era o adevărată plăcere să-şi petreacă primele zile ale călătoriei confecţionând pentru ei şi pentru prietenii săi nişte uniforme de schimb, identice cu cele pe care le purtau acum.

Toată după amiaza fu întrebuinţată de cei trei tineri, escortaţi de amabilul domn Bonhoure, la cumpărarea obiectelor necesare, pe care le puneau unul câte unul într-un sac enorm purtat de Zomba.

După ce prânziră cu guvernatorul, se culcară în camerele puse la dispoziţia lor de amabilul lor amfitrion.

E uşor de închipuit cu câtă voluptate îşi întinseră membrele pe cearceafurile de olandă, ei, care de luni de zile dormiseră îmbrăcaţi, prin tufişurile africane.

Avură un somn liniştit şi vise frumoase cu minunate insule oceanice. Şi a doua zi de dimineaţă, întovărăşiţi de guvernator şi de ofiţerul comandant al micei garnizoane, urmaţi de o mulţime de femei somale, de somali şi de copii, cei trei tineri se urcară într-o barcă cu care se duseră la goeletă.

Când aceasta ridică ancora şi întinse pânzele la vântul dimineţii, o salvă de puşcă îi salută. Pe catargul cel mare al „Săgeţii” flutura, voios, pavilionul italian; tinerii răspunseră aclamaţiilor mulţimii agitând pălăriile şi în strigătele de zeci de ori repetate de: „Trăiască Italia” şi „Trăiască Franţa”, Raimondo, Marius şi Jean Bart pierdură din vedere pe guvernator, care rămăsese, singur, în picioare, la extremitatea cheiului.

CAPITOLUL II
Will Penton, secundul de pe „Săgeata”

Pentru prima oară Raimondo... Marius şi Jean Bart se găseau pe puntea unui vas, care pornea în larg.

— Mai de mult, Jean Bart făcuse împreună eu tatăl său câteva excursii pe litoral şi fusese de la Geneva la Livorno pe un mic vas de coastă al unui armator genovez.

Dar, în amintirea fostului elev aspirant la şcoala navală aceste mici curse nu contau ca navigaţie.

Raimondo şi Marius erau şi mai novici chiar, în materie de voiajuri maritime.

Astfel, primele ore fură o încântare. Instalaţi în comode fotolii de bambu pe care le cumpăraseră la Gibuti, se simţeau purtaţi cu repeziciune pe apa azurie.

Goeleta naviga cu o uşoară înclinaţie la tribord, sărind din val în val cu uşurinţa vinei păsări. Toate velele erau întinse şi echipajul ne fiind nevoit să se ocupe de manevră făcea curăţenie pe vas.

La câţiva paşi, în faţa celor trei cercetaşi, era roata cârmei cu busola; un marinar în picioare, ţinând cu amândouă mâinile roata strălucitoare îndeplinea funcţia de pilot.

Zomba nu era pe punte; el se ocupa cu aranjarea cabinelor, după gustul tinerilor săi patroni.

Goeleta plecase de două ore de la Gibuti şi cei trei tineri absorbiţi în contemplarea mării, nu deschiseră gura, când văzură pe căpitanul Garry venind spre dânşii.

— Ei bine, zise bătrânul lupt de mare, cu un accent jovial, cum merge acest început de navigaţie? N-aveţi rău de mare?

— Rău de mare! exclamă Marius. Drept cine ne iei căpitane? În primul rând, eu sunt milanez şi sunt imun la răul de mare.

— Şi eu, adaogă, râzând Jean Bart sunt un vechiu elev aspirant la şcoala de marină; şi fără să fi făcut curse lungi, am gustat totuşi marea şi n-am simţit nici un rău.

— Cât despre mine, zise Raimondo, e prima oară când pun piciorul pe un vas, care nu e o barcă de pe Tibru; dar, navigaţia

aeriană m-a învăţat cu toate ruliurile şi nu cred să sufăr de rău de mare.

— Atunci e perfect! reluă căpitanul, frecându-şi mâinile; căci, când cineva sufere de această boală nu e nimic mai rău ca navigaţia. Iată! eu care vă vorbesc, am cunoscut un coleg, da, un căpitan de cursa lungă, care ori de câte ori ieşea în larg avea rău de mare timp de patruzeci şi opt de ore. Într-o zi, săturat, îşi dete demisia şi se făcu comisionar, undeva pe uscat! Căci ştiţi, când un căpitan de cursă lungă e întrebuinţat în comerţ nu e altceva decât un comisionar... pe mare!

Căpitanul vorbise cu atâta jovialitate, încât tinerii izbucniră într-un hohot de râs.

La drept vorbind impresia neplăcută pe care o simţiseră din primul moment la vederea echipajului şi mai ales a ofiţerului secund, se risipise cu totul.

Nici nu se mai gândeau; şi dacă şi-ar fi amintit cumva ar fi zâmbit ca de o slăbiciune ridiculă.

Astfel, erau în măsură să guste plăcerea convorbirii cu tun bătrân colindător ai mărilor cum era căpitanul Garry, care profitând de libertatea pe care i-o prilejuia vremea frumoasă, şedea pe un scăunaş lângă tineri şi, umplându-şi pipa care aproape numai avea coadă şi îi ardea mustăţile cărunte, îi puse să-i povestească ceva din aventurile lor, pe care el nu le cunoştea încă.

Pe rând Raimondo, Marius şi Jean Bart îi povestiră lucruri care-l entuziasmară, uneori îi întrerupea, strigând:

— Chiar aşa! Întocmai cum mi s-a întâmplat mie într-o zi când pornisem în larg.

Şi, în câteva cuvinte vioaie le descria o furtună, sau pescuirea unei balene, sau cine ştie ce alt incident maritim.

Pe când cei trei tineri se distrau, ascultând acea convorbire interesantă şi instructivă, altă convorbire de un gen cu totul deosebit avea loc în cabina lui Will Penton. Aceasta era un pătrat ale cărui laturi aveau câte doi metri şi jumătate şi nu conţinea decât un pătuc, o măsuţă, un scaun şi un cufăr lung, scund şi îngust atârnat pe perete deasupra patului.

Era luminată de o fereastră care da pe bord şi care în momentul acesta era deschisă.

Will Penton şedea pe pat, iar în faţa lui sta marinarul Hermann, un om robust cu părul blond atât de deschis încât părea alb, cu ochii roşii ca ai albinoşilor.

— Da, spunea Will Penton, te asigur că ci trei cercetaşi au bani, căpitanul mi-a spus a au plătii în bilete de bancă nouă nouţe, scoase de la banca engleză din Gibuti. Le-au scos, sau mai bine zis, acela căruia îi spun Raimondo. Le-a scos dintr-un mare portofoliu şi când şi l-a pus în buzunar părea tot atât de umflat ca-nainte Mai au apoi o scrisoare de credit şi printre hârtii trebuie să posede toate documentele cu care-şi dovedesc identitatea spre a ridica bani de la orice bancă engleză din lume. N-ar fi nevoie să ne batem prea mult capul pentru a găsi un mijloc oarecare ca să ridicăm bani la Colombo din Ceylon sau la Bombay cu scrisoarea acea de credit. M-am gândit la asta îndată ce am aflat termenii contractului dintre căpitan cei trei cercetaşi.

Hermann nu răspunse numai de cât cu capul plecat, cu sprâncenele încruntate, cu fruntea brăzdată de cute, se gândea.

Şi infama propunea părea că-i surâde căci chipul său de brigand se lumina de un zâmbet şi, ridicând capul răspunse.

— Ideea e bună şi o împărtăşesc. Dar, ai vreun plan. Căci e vorba să nu fim prinşi.

— Foarte simplu. Trebuie ca cei trei cercetaşi să dispară.

— Bine, suntem de acord. Dar, uiţi că e un martor al contractului lor şi acela e important: e guvernatorul coastei franceze a Somalilor.

— Nu uit nimic. Dar, chiar dacă domnul Bonhoure ar fi preşedintele republice franceze n-ar putea împiedica un lucru care se poate întâmpla în orice moment.

— Ce lucru?

— Un naufragiu.

— A! Încep să înţeleg ideea ta. Un naufragiu! Cei trei cercetaşi dispar; noi, cu şalupa cea mare ne salvăm, având grijă să le luăm hainele şi pe urmă tu, Giuseppe şi Frederich, care sunteţi mici de statură puteţi foarte uşor, deghizându-vă puţin, să treceţi drept ei. Vom debarca în împrejurimile lui Bombay sau la Colombo, în Ceylon şi ne vom duce noaptea la un han. Şi ne vom aranja astfel în cât să putem face uz de scrisoarea de credit, dacă suma pe care o au acum la ei nu ni se va părea suficientă.

— Nu, protestă cu vioiciune Will Penton. Nu se poate! Ideea mea e mult mai bună!

— Dar, credeam că asta e ideea ta.

— De loc! Eu sunt de părere să punem stăpânire pe navă, să azvârlim în mare pe căpitan şi pe cercetaşi cu câte douăzeci de kilograme de picioare şi în loc să intrăm în portul Colombo sau la

Bombay ca nişte hoţi vom intra pe faţă, ca nişte oameni respectabili.

Nu ne vom duce la hotel, unde, în orice caz, cu tot deghizamentul, nici Giuseppe, nici Frederick, nici eu n-am putea juca mult timp rolul celor trei cercetaşi, fără a trezi bănuieli.

— Dar, chiar tu spuneai adineaori că te vei deghiza.

— Dar nici de cum! N-ai capul pe umeri, tu mi-ai spus asta! Dar, e o idioţenie! Cum vrei ca eu, la patruzeci de ani să joc rolul unui băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani?

— Atunci, nu văd cum vei putea să te foloseşti de scrisoarea ta de credit.

— Idiotule! şi Will Penton ridică din umeri. Ce, adică cercetaşi! sunt siliţi să se prezinte în persoană? Nu pot trimite pe o persoană de încredere cu scrisoarea de credit şi cu un bilet din partea lor? Vom găsi de sigur, printre hârtii, documente semnate de ei, eu ştiu să imit la perfecţie toate caligrafiile, voi face o scrisoare, în care voi spune de pildă, că, cercetaşii fiind reţinuţi la o vânătoare într-o insulă din apropierea continentului indian, trimit pe căpitanul Garry...

— Dar, de vreme ce acesta va fi mort!... zise Hermann,

— Ce idiot eşti! Eu voi face pe căpitanul.

— A! Bun!...

— Continuu... trimit pe căpitanul Garry cu „Săgeata” ca să ridice de la o bancă din portul cel mai apropiat banii necesari...

— Am înţeles!

— Dacă mă întreabă, voi povesti cu aerul cel mai inocent din lume, că cercetaşii s-au încurcat într-o vânătoare de tigri într-o insulă pe care le-o voi indica.

— Pentru confirmarea celor spuse de mine le voi prezenta documentele cercetaşilor şi documentele goeletei cu carta căpitanului Garry.

— Şi reuşim la sigur! conchise Hermann cu sinistrul lui râs înăbuşit.

Timp de două sau trei minute, cele două canalii tăcură; fiecare gândindu-se la putinţa de a pune mâna pe acei bani,

Will Penton ridică deodată capul:

— Hermann, pe câţi marinari putem conta?

— Pe toţi! Ştii bine, că, de mult, hotărâsem să-i facem de petrecanie căpitanului. E plictisitor francezul ăsta! Şi-apoi are în cabina lui un cufăr plin cu pulbere de aur.

— Adevărat, imbecilul ăsta are mania să-şi transforme banii în

pulbere de aur... Ce idiot! Ca şi când n-ar fi mai bine să-i depună la vreo bancă oarecare, la Marsilia de pildă! Dar nu mă miră din partea unui bătrân maniac ca ăsta.

— Ce e drept. Are o boală! De multe ori, Foah, maltezul care îi mătură cabina l-a surprins cu mâinile afundate în acea pulbere strălucitoare, cu o expresie de avariţie pe faţă, care l-a uimit. Şi Foah a avut ideea de a ne strânge pe toţi şi de a ne sugera dorinţa să punem mâna pe acea pulbere minunată; de atunci a încolţit între oamenii echipajului sământa rebeliunii.

Oh! dar căpitanul nu ştie nimic.

— Cred şi eu! De asta sunt şi eu sigur! Căci de n-ar fi aşa, i-ar fi fost foarte uşor să vă debarce în vreun port oarecare, căci contractul pe care-l are cu voi îi dă dreptul să procedeze faţă de voi cum îi place, dacă vă dă îndemnizaţie pa o lună.

— Ei bine! Acum când văd că eşti de ai noştri, Will – şi Hermann coborî glasul – pot să-ţi spun că ne hotărâsem să ne revoltăm şi să azvârlim pe Garry în mare chiar în cursul acestei călătorii.

Will Penton avu un fior şi fără să îndrăznească a privi pe marinar, întrebă.

— Dar cu mine ce-aţi fi făcut?

Hermann răspunse cu un aer prefăcut

— Ţie, dragul meu, fiindcă ştiam foarte bine ca nu iubeşti pe căpitan, ţi-am fi propus, în ultimul moment, să fii de ai noştri.. Sper c-ai fi acceptat?

— Da...

Hermann rânji:

— Nu-ţi ascund, că dacă acceptai îţi salvai viaţa. Dac-si fi refuzat te-am fi trimis, fără multe complimente, peste parapet.

— Mulţumesc! Şi Will Penton avu o privire plină de ură.

— N-ai pentru ce! rânji celălalt,. Dar, înţelegi. În lumea asta, fiecare pentru sine şi... şi...

— Marea pentru toţi! termină Will Penton.

— Ehe! Pentru toţi nu! Dar pentru acei, care n-au noroc!

Şi urmă iarăşi o tăcere între acei oameni pe care împrejurările i-ar fi putut face inamici de moarte şi pe care împrejurări diferite îi făcea acum complici şi aliaţi.

Wil Penton spuse apoi:

— Ascultă, Hermann. Să nu mai vorbim de trecut. Îţi propun un lucru. Astă seară, vei spune echipajului că mă unesc cu voi şi că voi conduce revolta.

Vă promit să vă fac să câştigaţi ceva mai mult decât aţi fi câştigat punând mâna pe pulberea de aur a căpitanului, dar cu o condiţie: că mă veţi asculta punct cu punct, căci spre a reuşi în această îndrăzneaţă întreprindere, trebuie neapărat ca eu să fiu singurul, care să comand.

Dacă primiţi, totul merge de minune. Căci nu voi avea de cât să fixez ziua, momentul şi locul revoltei.

Dacă nu acceptaţi, să nu mai vorbim de asta. Dar, ţiu să-ţi spun că la Colombo îmi dau demisia şi plec, căci n-aşi mai putea rămâne cu un echipaj cu care am intrat în negocieri de aşa natură, încât, dacă n-ar reuşi, ne-ar duce de-a dreptul la închisoare.

— Will, zise cu ton familiar Hermann, crezi în cuvântul meu, nu-i aşa?

Will Penton privi pe Hermann cu un aer, care spunea foarte lămurit că nu crede; totuşi răspunse cu un ton de sinceritate, admirabil simulată:

— Cred!

— Ei bine. Îţi dau cuvântul meu de cinste, că de mâine tot echipajul va fi numai la ordinele tale, fără a lăsa să transpire ceva, bine înţeles. În aparenţă totul va fi ca şi pân-acum. Dar, în ziua şi în ora pe care le vei alege tu, nu vei avea de spus de cât: „A sosit momentul”; îmi vei da ordinele, eu le voi transmite echipajului şi vor fi îndeplinite.

— Ne-am înţeles! şi Will Penton se ridică. Dar, eşti sigur absolut sigur, de tot echipajul? Nu va fi nici un trădător?

— Mai mult ca sigur! Ştii că echipajul se compune în mare parte din maltezi şi spanioli; aceştia sunt fanatici; au jurat toţi pe pumnal să se supuie capului revoltei, care până acum eram eu; când le voi spune că-ţi trec comanda ţie, vor fi fericiţi, căci ei se temeau tocmai de tine, să nu descoperi ceva şi să vesteşti pe căpitan. În privinţa asta poţi fi sigur că vei avea la ordinele tale douăzeci de oameni hotărâţi la orice!

Hermann tăcu, se ridică şi înaintând spre Will Penton, îi luă mâinile, îl privi bine în ochi şi cu glas înăbuşit şi ameninţător zise:

— Dar, bagă de seamă, Will! dacă se întâmplă să ne trădezi, tu, pentru vreun interes al tău personal, suntem douăzeci! şi nu ne vom lăsa până ce unul din noi nu-ţi va răsuci gâtul.

Will Penton ridică din umeri, îşi retrase încet mâinile şi murmură:

— Eşti idiot, Hermann! Unicul meu interes e de a face avere

cât mai curând posibil şi nu cred că, povestind căpitanului şi cercetaşilor cele ce-am vorbit adineaori, aşi risca să mămbogăţesc!

— Atunci, între noi de acum înainte, pe viaţă şi po moarte.

— Pe viaţă şi pe moarte! Şi acum du-te!

Hermann se supuse imediat şi ieşi fără să se întoarcă.

Rămas singur, Will Penton se lăsă să cadă pe pat şi câteva minute rămase cu fruntea între mâini şi coatele pe genuchi. Apoi ridicând capul, murmură, cu un zâmbet sinistru:

— Da! Da! Aşa trebuie să procedez.

Apoi, cu glas aproape imperceptibil murmură în sine:

— După ce vom termina afacerea, la Colombo sau la Bombay, mă voi duce la bancă numai cu Hermann, lăsând echipajul pe bord. Şi voi spune lui Hermann:

— Dragul meu, am fi nişte idioţi dac-am împărţi mărul în douăzeci şi una de felioare, când îl putem împărţi în două, să păstrăm banii pentru noi şi să ne îmbarcăm pe un transatlantic după ce vom schimba pielea. Echipajul să se descurce cum o şti... Ha! ha! Hermann va primi desigur şi voi fi însfârşit bogat – bogat cu adevărat! Însfârşit!

Şi infamul îşi frecă mâinile de bucurie.

CAPITOLUL III
Revolta

„Săgeata” plecase din Gibuti într-o perioada de vânturi alizee care, suflând mereu din aceeaşi direcţie, împingeau corabia din coastă cu o perfectă regularitate. Afară numai dacă nu survenea un ciclon, un taifun, sau o furtună, drumul de la Gibuti la Colombo, trebuia să se efectueze fără cea mai mică neplăcere. Afară de asta, eu câteva zile mai înainte, o tempestă violentă, răscolind acea parte a Oceanului Indian dintre Arabia şi India, care se numeşte Marea de Oman, curăţise tot cerul.

Se părea că voiajul avea să continue în cele mai favorabile condiţii atmosferice; şi timp de câteva sale, cei trei cercetaşi putură crede că vreo divinitate tutelară pregătise un cer şi o mare destul de potolite. Pe luciul apei nu mai sufla de cât o briză răcoroasă, care făcând ca goeleta să meargă mai repede, scobora temperatura şi făcea drumul şi mai plăcut.

Cei trei tineri şedeau toata ziua pe punte, uneori plimbându-se, alteori şezând jos şi discutând cu Garry, sau lungiţi cu faţa în jos în vreo parte umbrită de vreo pânză, examinând o hartă a Oceanului Indian, unde se găseau insulele Sumatra, Java, pe care aveau să le viziteze, după o scurtă şedere la Ceylon.

Căpitanul Garry, care debarcase adesea în această insulă şi chiar întovărăşise vânători de tigri, le dădea preţioase detalii asupra vieţii aventuroase ce se putea trăi acolo.

Şi povestea anecdote cărora imaginaţia vie, memoria bine cultivată şi limbajul pitoresc le da o savoare extrem de originală.

Astfel bilele treceau plăcute şi liniştite.

Răsăritul şi apusul soarelui erau apoi foarte sugestive. Seara, mai ales, când luna apărea la orizont cu o aureolă de foc care făcea să se creadă că era vreo navă incendiată, când liniştea nopţii se întindea pe imensitatea apei şi pe bord nu se auzea de cât suflarea brizei printre antene şi izbirea valurilor de flancurile goeletei, erau pentru cei trei cercetaşi ore de neuitat.

Şezând în fotoliile lor de bambu şi rezemându-se de bordaj, contemplaţi cerul, ascultând un curs de astronomie ţinut de căpitan, sau observând urma navei care părea o dâră de metal în fuziune din pricina viei fosforescenţe a apelor tropicale.

Ore sublime, în care inimile libere de orice legătură materială păreau că plutesc mai uşoare de cât briza pe luciul oceanului.

Visau un ţinut minunat, unde vor debarca spre a trăi acolo o existenţă necunoscută oamenilor civilizaţi. Visau aventuri fantastice în care pericolul e totdeauna învins de curaj şi de voinţă. Visau o glorie culeasă pe câmpurile de luptă, căci după Sumatra, după Java, după Indii cei trei cercetaşi se vedeau la Tonkin, luptând împotriva piraţilor chinezi.

Şi tot visând şi contemplând nu-şi dădeau seama că timpul trecea cu repeziciune; zilele şi nopţile li se păreau o încântare continuă; pierduseră orice noţiune a pericolului, îşi închipuiau că furtunile nici nu există...

Trecură astfel cincisprezece zile. Şi nu erau departe de coastele indiene când acea existenţă contemplativă se termină printr-un cataclism, provocat, nu de natură, ci de pasiunile omeneşti.

Era seara.

Cei trei cercetaşi şi Zomba şedeau pe nişte grămezi de frânghii în fundul corăbiei. William Penton era de cart şi-l auzeau plimbându-se de colo până colo pe punte. La cârmă era

marinarul spaniol numit Giuseppe. Mulţumită faptului, că vântul sufla regulat şi în cer şi pe apă domnea o linişte absolută, nici un om nu era pe punte în acel moment: echipajul era desigur culcat.

Căpitanul, după ce-şi fumase pipa, se retrase şi el în cabina sa.

Iată de ce comanda şi conducerea vasului era în momentul acela în mâinile lui Will Penton.

Între cei trei tineri şi acesta nu se stabilise nici o familiaritate, nici un curent de simpatie. Ba chiar, Marius, cel mai bănuitor, nu putea să-l sufere. Dar această antipatie nu-l făcea să-l presupuie capabil de acte criminale!

Găseau că marinarii şi secundul aveau o purtare foarte corectă, că nu li se putea imputa nimic şi părerea din primul moment dispăruse cu totul. Totuşi, printr-un fel de instinct şi de precauţiune inspirată de obişnuinţa primejdiilor, erau totdeauna armaţi.

Bineînţeles, fără carabine sau cartuşiere; ci numai cu un revolver pe care-i ţineau în buzunar. Nu cu vreun scop precis, ci printr-o vagă îngrijorare, una din acele presimţiri care îi făcuse ca, înarmându-se, să-şi ascundă armele.

Băteau tocmai orele zece la pendula atârnată în cabina căpitanului şi bătăile se auzeau în toată corabia din pricina subţirimii pereţilor de lemn, când lui Marius i se păru că vede nişte umbre, circulând de la o margine a alteia a corăbiei.

În momentul acela el şedea întins pe punte cu capul rezemat de frânghii şi cuprindea cu privirea toată lungimea vasului.

Fără umbră de bănuială, urmări, curios, acele mişcări şi constată că aveau aerul a ceva clandestin, ca şi când acei indivizi ar fi făcut un lucru pentru care trebuiau să se ascundă şi să nu facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, mii de pipe?

Şi şoptind:

— Raimondo, Jean Bart! St!

Apoi, cu voce înăbuşită, scoase strigătul de alarmă al cercetaşilor:

— *Acre!*

De mai bine de două săptămâni nu răsunase în urechile lor.

Raimondo şi Jean Bart priviră cu atenţie spre Marius.

Acesta reluă:

— Se petrece ceva. Priviţi colo.

Şi câteşi trei constatară ciudata reuniune. Nu se mai auzeau

paşii lui Will Penton. Şi pilotul Giuseppe neînchipuindu-şi că era supravegheat, în vârful picioarelor, lungea gâtul ca să vadă ce se petrecea în partea dinainte a corăbiei.

Cei trei cercetaşi, puţin cam îngrijoraţi, erau siguri acum că întregul echipaj se găsea acolo.

— Cu ce scop? se întrebau. Pentru ce acele precauţiuni?

Dacă oamenii n-ar fi putut dormi şi ar fi ieşit să respire aerul curat pe punte, n-ar fi avut de ce să se ascundă.

Şi Raimondo fu primul, care avu deodată senzaţia adevărului.

Îşi aminti urâta impresie pe care i-o făcuse la început echipajul. Îşi aminti şi alte mici particularităţi, care-i rămăseseră imprimate în minte, fără a le fi dat atenţie în acel moment: priviri furişe între Hermann şi Penton, convorbiri pe şoptite surprinse prin colţuri; atitudinea echivocă a unora dintre marinari; un ton de insolenţă din partea lui Penton faţă de căpitan, observat chiar în ajunul acelei seri.

În rezumat, toate acele mici lucruri, care în condiţii normale nu se iau în seamă, dar care, la apropierea unui pericol, revin în minte clare şi precise ca avertismente providenţiale.

El nu se mişcă dar apropiind cu mâna capetele camarazilor săi de al său, le zise în şoaptă:

— Vreţi să vă spun părerea mea? Echipajul e pe punctul de a se revolta.

— Asta-mi ziceam şi eu, mii de fulgere! zise Marius.

— Şi eu, pe Cristofor Columb! adăogă Jean Bart.

— Trebuie să ne convingem, zise Raimondo şi chemă încet:

— Zomba!

Negrul era şi el întins pe punte, ceva mai departe, îndărătul lui. Când auzi că-l strigă, se sculă şi se apropiă fără să facă zgomot de oarece avea picioarele goale.

— Pleacă-te, şopti Raimondo.

Zomba se supuse. Raimondo continuă:

— Du-te repede în cabinele noastre, ca şi când te-ai duce să te culci; ia carabinele, cartuşele, securile, pumnalele, înarmează-te şi tu şi vino repede, dar nu pe scara cea mare, ci pe cea mică.

Într-adevăr, spre a coborî la cabine se puteau servi atât de scara cea mare din mijlocul roufului, cât şi de scăricica din partea dinapoi a corăbiei.

Zomba dispăru fără zgomot,. Şi cei trei cercetaşi continuară să observe pe Giuseppe, care stând tot la cârmă întindea mereu gâtul spre cei nouăsprezece oameni, grupaţi la extremitatea

goeletei.

Nu se auzeau de cât zgomotele obişnuite, adică uşorul şuierat al vântului printre pânze şi plescăitul valurilor care se izbeau de carenă.

Şi totuşi, acolo, oamenii aceia vorbeau, căci la lumina nesigură a felinarelor atârnate de catargul cel mare se vedeau braţe ce se agitau. Trecură câteva minute; Zomba reapăru aducând carabinele, centurile, cartuşiere complete cu securile şi pumnalele în tecile lor alături de aceea a *browningului.* Într-o clipă cei trei cercetaşi fură complet înarmaţi.

Rămaseră pe loc în aşteptare. Giuseppe, prea preocupat de ceilalţi, nu observase cele ce se petrecuseră în spatele său.

Acum cei trei călători nu mai erau cuprinşi de îngrijorarea instinctivă pe care o simţiseră cu un moment mai înainte; nu mai simţeau de cât o vie curiozitate.

Ce se va întâmpla?

Ce înseamnă acea adunare?

Marius, deodată, se gândi la căpitan, care dormea liniştit în cabina sa.

— Ar trebui să-l sculăm, să-l vestim!

Dar era imposibil fără ca Giuseppe să nu observe. Căci trebuiau să ocolească rouful şi acesta era în faţa cârmaciului.

— Dac-am încerca? zise Jean Bart. Poate că am provoca astfel o acţiune din partea lor şi atunci am şti la ce să no aşteptăm.

— Ai dreptate, mii de pipe! zise Marius.

Şi eu obişnuita sa impulsivitate, se sculă, mai înainte ca ceilalţi să fi putut preveni mişcarea.

Dar, spre a nu trezi bănuieli inutile lui Giuseppe, Marius nu-şi luă carabina, care ar fi fost prea vizibilă şi cu pas liniştit, ca şi când s-ar fi dus să se culce, merse pe punte, trecând pe lângă Giuseppe, scoborî scăricica şi se duse de bătu în uşa cabinei roufului, unde dormea Garry,

Fu de ajuns pentru ca Giuseppe să lase cârma, care se imobiliză în mod mecanic şi să se repeadă spre pupă trecând pe la tribord pe când Marius trecuse pe la babord.

Acea mişcare fu interpretată de sigur ca un semnal, deoarece, imediat, o clamoare spăimântătoare răsună în noapte şi banda confuză a echipajului se precipită, în fugă, spre partea posterioară.

— La mine, cercetaşi! strigă Marius cu voce răsunătoare. Şi întorcându-se brusc, se rezemă cu spatele de uşa cabinei, scoase

browning-ul şi se pregăti să susţie asaltul echipajului, care era iminent.

La strigătul său, Raimondo, Jean Bart şi Zomba se repeziră cu carabinele în mână.

Cu voce normală Marius le spuse:

— E o revoltă, dar cred că n-au nici securi, nici pumnale.

Primi imediat o zgomotoasă dezminţire. Din grupul de marinari concentraţi în faţa catargului cel mic răsunară câteva detunături şi gloanţele se înfipseră cu un zgomot surd în peretele roufului, deasupra celor patru.

— Fulgere şi trăsnete! zise Marius cu sânge rece. Banditţii îşi ascunseseră armele!

Duse puşca la ochi şi trase. Se auzi un strigăt de durere, urmat de altele, căci şi Raimondo, Jean Bart şi Zomba trăseseră în acelaş timp.

De oarece se găseau în faţa unei revolte a oamenilor echipajului şi aceştia atacaseră primii, nu mai puteau sta la îndoială, trebuiau să se apere şi să se poarte ca faţă de nişte bandiţi, în caz de legitimă apărare.

Răspunsul cercetaşilor, semănase desigur spaimă în banda marinarilor, căci, timp de câteva minute nu se mai mişcară. Iar celor patru asediaţi le veni un ajutor. Căpitanul apăru, îmbrăcat numai în vestă, cu o puşcă în mână.

Garry pricepu îndată ce se petrecea, căci făcu doi paşi, privi spre catargul cel mare şi scoase o exclamaţie:

— O revoltă! Pe toţi dracii!

Şi, cu puşca întinsă strigă:

— Will Penton, unde eşti?

— Într-un loc foarte bun ca să-ţi trimit un glonte în piept! răspunse o voce feroce, care părea că vine din cer.

Dar, căpitanul se dete brusc la o parte. Se auzi o detunătură şi un glonţ se înfipse în peretele roufului.

— Canalie! Banditule! Mizerabile! urlă căpitanul. Arată-te ca să-ţi trimit şi eu un glonte şi-ţi jur că nu va da greş! Desigur tu ai împins echipajul la acest act. Ei bine le voi vorbi eu acestor oameni.

Şi înaintând cu curaj în plină lumină, le strigă:

— Băieţi! Nu mai ascultaţi pe trădătorul acela! Nu sunteţi mulţumiţi de mine? Vă lipseşte ceva pe bord? N-am fost totdeauna un bun căpitan? Nu v-amintiţi, în lungile noastre călătorii, când vreunul din voi a fost bolnav, cine l-a îngrijit? Cine

l-a vindecat? Cine l-a scăpat de la moarte? Haideţi, ce Dumnezeu! Nu pot crede că aveţi toţi o inimă ca aceea a lui Penton. Nu vreau să cred că aţi uitat fraternitatea care ne-a legat totdeauna în mijlocul primejdiei. Am împărţit aceleaşi bucurii şi aceleaşi necazuri, asemenea unor fii cu tatăl lor. Haideţi, veniţi-vă în fire şi eu voi uita totul. Nu voi pedepsi decât pe Will Penton. Veniţi încoace...

Şi bunul căpitan vorbea cu o emoţie care făcea să-i tremure glasul răsunător.

Îi răspunse o detunătură şi nenorocitul se prăbuşi pe punte, fără un strigăt, fără un cuvânt, fără un tremur în corp.

— Nenorocire! Bandă de asasini, urlă Marius!

— Foc! ordonă Raimondo.

Cele patru detunături se contopiră într-una singură şi, colo, alte strigăte de durere răsunară în mijlocul nopţii.

Dar, deodată, în mijlocul tăcerii, Will Penton dete un ordin într-o limbă pe care cei trei cercetaşi n-o cunoşteau, dar îi văzură imediat efectul.

Banda rebelilor se precipită în masă pe scara de lângă catargul cel mare.

Pe punte nu mai rămaseră de cât trei forme neprecise, dar în care era uşor de recunoscut trei marinari ucişi, sau grav răniţi de gloanţele cercetaşilor şi ale lui Zomba,

CAPITOLUL IV
Cercetaşi asediaţi

Când observă dispariţia marinarilor, tinerii avură impresia că li s-a întins o cursă şi Raimondo zise:

— Vor desigur să treacă în partea cealaltă şi să iasă prin scara dinapoi.

— Aşteaptă! răspunse Marius.

Şi se duse de închise capacul din partea aceea, strigând:

— Să poftească acum.

Cu acel simplu gest prevenise gravul pericol al unei năvăliri din partea aceea.

Lui Raimondo îi venise o idee:

— Să ne retranşăm în dosul roufului şi să-i împiedicăm de a trece dincoace...

— Foarte bine! aprobă Jean Bart, astfel vom fi singuri stăpâni pe cârmă şi mă însărcinez eu să conduc vasul cu ajutorul busolei până în portul cel mai apropiat, la Mahe în Indii.

Şi, vorbind, executau mişcarea ordonată de Raimondo.

Jean Bart îşi amintea că în ziua aceia la amiază, căpitanul luase poziţia vasului: „Săgeata” se găsea la vreo 700 kilometri de Mahe, care e o colonie franceză încastrată în colonia engleză a Indiei Occidentale.

Trebuia deci să îndrepte goeletă cât mai curând spre acel port.

Retranşaţi îndărătul roufului, cei trei tineri şi negrul îşi rezemară carabinele de acoperiş, gata să tragă în direcţia de unde veneau rebelii. Jean Bart îşi termină în gând calculele: vasul făcea, în medie, zece noduri pe oră, le trebuiau deci trei zile întregi de douăzeci şi patru de ore, în timpul cărora să reziste asediului şi să conducă vasul spre port.

Problema se prezenta astfel:

Deoparte rebelii dispuneau de castelul de la proră, de catargul cel mare cu velele sale, de catargul cel mic şi de două focuri.

Dar nu putea trece mai departe de catargul cel mare fără să nu se expuie la gloanţele cercetaşilor.

Nu puteau deci suprima decât velele din partea aceea. Pe de altă parte, cercetaşi, dispuneau de cârmă, de velele catargului mic şi de velele care stau între catargul cel mare şi catargul cel

mic.

Dar trebuiau să lase velele aşa cum erau orientate acum, căci ducându-se în spre ele se expunea la tirul rebelilor.

Jean Bart le explică toate acestea şi conchise:

— E evident că, dacă rebelii n-au curajul să ne atace se vor sili prin toate mijloacele posibile să întârzie înaintarea vasului, ca să ne constrângă prin foame, deoarece, în partea asta. N-avem nici un fel de provizii, nici apă. E deci probabil că vor doborî velele catargului cel mare şi că viteza vasului va fi redusă la jumătate, astfel că, în loc să stăm pe mare trei zile, vom rămâne şase, în caz când nici un vânt, sau vreo furtună nu ne va pune în şi mai mare întârziere. Şi trebuie ca vântul actual să sufle mereu în aceeaşi direcţie, căci ne e imposibil să manevrăm velele fără să nu ne expunem să fim împuşcaţi.

— Mii de pipe! exclamă Marius. Situaţia nu e nostimă de loc!

În momentul acela se auziră bătăi puternice în capacul deschizăturii din partea posterioară a vasului. Zomba, care era de gardă acolo, strigă din răsputeri:

— Să nu deschideţi, sau trag.

În mod instantaneu bătăile încetară; şi după câteva minute, cei trei cercetaşi vedeau apărând, la lumina nesigura, a felinarelor, pe castelul de la proră, banda marinarilor, care ieşeau prin deschizătura cea mare.

— Însfârşit! zise Jean Bart. Situaţia se precizează; să vedem ce e de făcut? În orice caz, eu mă duc la cârma, acolo sunt apărat şi nu risc nimic.

— Du-te, zise Raimondo, dar uiţi un lucru.

— Care?

— Că rebelii se pot urca pe catargul cel mare şi să te împuşte şi pe tine şi pe noi de-acolo.

— Stai niţel, zise Marius. Eu cu carabina mea domin acel punct; să îndrăznească vreunul să se urce şi să vezi ce repede îl fac să se coboare.

— Bine, atunci fiecare la postul său. Eu la stânga roufului, tu Marius la dreapta, Zomba la mijloc şi Jean Bart la cârmă... Şi acum la voia lui Dumnezeu!

— La voia lui Dumnezeu! ziseră ceilalţi doi.

Cât pentru Zomba, care era mahomedan, se mulţumi să murmure:

— *Alah, inch Alah!*

Jean Bart ştia foarte bine ce avea de făcut. Orientarea velelor

era perfectă şi nu mai era nici o manevră de executat. Dacă totul rămânea în situaţia asta, puteau ajunge la Mahe în cel mult şase zile, sau minimum în trei zile. Dar, era sigur că îndată ce rebelii vor observa acele dispoziţii vor face tot posibilul ca să le stingherească.

Acea bizară situaţie a unui vas împărţit între două forţe inamice nu putea dura la infinit, trebuia sa intervie o schimbare. Dar care? Mister!

Cercetaşii n-aveau nici o posibilitate să se ducă fără primejdie în bucătărie, în cămară şi în magazie unde erau alimentele şi apa de băut.

Dac-ar fi încercat să iasă din adăpostul lor, ar fi fost ucişi de marinarii, refugiaţi acum pe castelul de la proră îndărătul parâmelor, al catargului cel mare şi al şalupelor. Cele două bărci de salvare şi de serviciu cu care era prevăzută goeleta şi care se găseau pe punte

Şi toate aceste evenimente, se petrecuseră atât de repede, încât în momentul acela se auzi sunând ora zece şi un sfert la orologiul din cabina căpitanului.

Nu trecuseră de cât cincisprezece minute!

În timpul acesta, goeleta asupra căreia agitaţia oamenilor nu putea influenţa, graţios înclinată sub suflarea brizei din spre vest sud-vest luneca uşoară în direcţia de est.

Jean Bart, la cârmă, o mişcă uşor, după ce consultă harta Oceanului Indian, care sta desfăcută pe dulapul busolei fiind luminată de un mic felinar. Şi cârmi puţin nava, spre nord, spre Mahe, care era eu două sute de kilometri mai aproape decât Colombo din Ceylon.

Noaptea aceea tragică trecu încet, în nemişcare, tăcere, aşteptare şi îngrijorare.

Cei patru asediaţi întinşi pe punte îndărătul roufului nu pierdeau din vedere partea punţii în care se găseau rebelii.

Pânzele umflate şi obstacolele de tot felul care erau pe punte îi împiedicau să vadă pe marinarii rebeli.

Dimineaţa, pe măsură ce lumina inunda puntea, cercetaşi supravegheau cu atenţie brâul corăbiei pe unde marinarii ar fi putut ajunge până la ei. Dar nu văzură pe nimeni.

Asediaţii se întrebau cu îngrijorare dacă locotenentul Penton nu le pregătea cine ştie ce cursă, când îi auziră vocea cu puternicul ei accent german.

— Ei! Voi, cei de la proră!

Fără a ezita, Raimondo răspunse:

— Ei! Voi cei de la pupă!

Fu un minut de tăcere după acel semn reciproc de atenţie şi de existenţă. În care nu se auzi decât şuieratul vântului printre pânze şi zgomotul undelor ce loveau carena.

— Cercetaşi, sunteţi hotărâţi să rezistaţi?

Marius, cu firea lui impasibilă, nu putu să tacă.

— Mii de pipe! Vom rezista până la moarte. Dar va fi mai curând a voastră decât a noastră.

— Lăudăroşenie de milanez! zise Will, cu dispreţ afectat.

— Lăudăroşenie! urlă Marius, furios. Ia arată-te numai mii de diavoli! Unde dracu te ascunzi? Arată-te numai şi te fac eu să-ţi înghiţi cuvintele.

— Arată-te d-ta mai întâi! rânji Penton, tot ascuns.

— Mii de pipe! vociferă Marius.

Şi înainte ca Raimondo să-l oprească, se ridică în picioare gata să tragă asupra lui Will dacă s-ar fi arătat în clipa aceea.

Dar nu se arătă şi un şir de detunături izbucnind una după alta gloanţele începură să cadă ca grindina în jur. Dar, cu acel noroc, pe care-l au totdeauna fiinţele excepţional de curajoase, milanezul scăpă neatins.

— Marius, pleacă-te, ordonă Raimondo, cu glas îngrijorat.

— Ah! Mii de pipe! Sunt şaptesprezece sau optsprezece şi nu sunt capabili să nemerească ţinta.

Era triumfător şi stând tot descoperit vociferă:

— Will Penton, m-am arătat. E rândul dumitale acum. Arata-te!

Nimeni nu răspunse, dar cum sta să izbucnească o nouă salvă de detunături. Raimondo lăsându-se în genunchi, apucă cu amândouă mâinile picioarele lui Marius, îl răsturna cu violenţă, trăgându-l, fără menajamente, lângă dânsul.

Marius, fericit, nu se supără de modul puţin cam brutal cu care procedase şi Raimondo vru să reia convorbirea cu trădătorul şi mişelul Will Penton.

— Will Penton, ne dovedeşti că ai puţin curaj! Marius, te-a făcut să vezi de ce suntem capabili noi, căci câteşi patru suntem tot una. Spune însfârşit, ce ai de spus şi să terminăm.

— Vrem să vă predaţi! Suntem optsprezece înarmaţi,

— Da şi ştiţi grozav să va serviţi de armele voastre... parc-aţi avea în mâini cozi de mătură!

— Taci, Marius! zise Raimondo, încruntând sprâncenele.

— Lasă-mă să: vorbesc! Trebuie să înţeleagă că nu ne e frică.

— Continuă, Will Penton! reluă Raimondo.

— Suntem optsprezece înarmaţi şi dispunem de toate proviziile şi de toată apa de băut. Nu vă puteţi mişca de acolo fără să vă expuneţi la gloanţele noastre. Şi dacă de data asta, din pricina tirului prea precipitat, oamenii mei n-au atins pe Marius, vă jur, că dacă îndrăzniţi să ieşiţi nu vom mai da greş! Am astupat scara cea mică şi nu vă veţi putea coborî pe-acolo în nici un caz N-aveţi de cât două alternative, sau să vă predaţi, sau să muriţi de foame, sau de sete, afară numai dacă nu preferaţi să vă înecaţi. Alegeţi!

Raimondo şi Marius se priviră, întoarseră capul spre Jean Bart, care era la cârmă şi după acea consfătuire mută, Raimondo răspunse imediat lui Penton:

— Cercetaţii italieni nu se predau niciodată! Dacă va trebui să murim de foame şi de sete, vom muri aici, dar vă jur că atâta timp cât mâinile noastre nu vor îngheţa pe patul carabinei, nici unul din bandiţii pe care i-ai împins la revoltă nu va îndrăzni să iasă pe punte. Ascultaţi bine! Avem în mână cârma şi Jean Bart, fost elev aspirant la şcoala navală din Livorno, e în stare să conducă vasul până la cei mai apropiat port; vom rezista pân-atunci, chiar fără să bem şi fără să mâncăm. E rândul vostru s-alegeţi, Will Penton! Predaţi-vă sau de nu vă vom da pe mâna autorităţilor franceze în portul Mahe, spre care ne îndreptăm!

Un formidabil hohot de râs al întregei bande răspunse nobilelor cuvinte ale cercetaşului. Iar Will Penton strigă:

— Sunteţi nebuni! Vom doborî toate pânzele, aşa încât goeletă se va opri pe loc, sau nu va face de cât un nod sau doua pe oră, chiar cu vânt favorabil. Astfel că, cu mult mai înainte de a ajunge în portul Mahe atât voi cât şi diavolul acela de negru, care vă însoţeşte veţi fi morţi de foame şi de sete!

Atunci se înalţă clară şi liniştită vocea lui Jean Bart.

— Penton! Dacă ne-am preda ce intenţie aveţi?

— Vă vom lăsa viaţa şi vă vom debarca cu şalupa cea mică îndată ce vom ajunge în faţa Ceylonului.

De data asta fură cei trei cercetaşi, care izbucniră în râs.

Viclenia era prea grosolană.

— Sunteţi nebuni! strigă Raimondo, dacă vă închipuiţi că putem să vă credem! Dacă ne-aţi debarca liberi şi sănătoşi la Ceylon desigur că prima noastră grijă ar fi să vă denunţăm autorităţilor. Aţi fi imediat urmăriţi şi siliţi să vă predaţi…

— Şi să vă spânzuraţi, strigă Marius.

— Nu, nu! reluă Jean Bart. Ştiu foarte bine la ce ţintiţi. Vreţi să puneţi mâna pe banii pe care credeţi că-i avem la noi şi pe pulberea de aur a căpitanului. Ei bine, pe S-ta Fecioară! Vă jur că n-avem toţi de cât un gând; să nu vă lăsăm să fiţi stăpâni pe situaţie decât când vom fi morţi.

— O să vedem! răspunse Will.

Şi convorbirea se termină aici.

Până la amiază nu interveni nici o schimbare. Se părea ca cea mai mare linişte domnea pe bord, unde Jean Bart manevra. Cârma ca şi când n-ar fi făcut altceva în viaţă decât asta.

Dar, rămăsese o urmă sinistră a turburărilor din timpul nopţii: corpul căpitanului, întins cu braţele în cruce în mijlocul unui lac de sânge închegat.

Celelalte cadavre fuseseră trase de marinari cu ajutorul unor cârlige lungi şi, probabil azvârlite în mare.

Printr-o ironie destul de frecventă în natură, ziua se anunţa extrem de frumoasă.

Pe cerul azuriu pluteau nori albi străvezii, care se desfăşurau asemenea unor văluri. Marea liniştită se iradia sub razele soarelui tropical, delfinii se zbăteau în urma corăbiei şi corpurile lor ce apăreau şi dispăreau mereu străluceau în bătaia soarelui.

Nici o pânză la orizont: imensitatea pustie se contopea cu azurul cerului.

Ce contrast! Lumină şi bucurie în natură: furie, ură şi lăcomie în inimile oamenilor adunaţi într-un colţ al corăbiei şi repulsie şi voinţă nestrămutată în aceia, care stau la celălalt capăt, hotărâţi să primească suferinţa şi chiar moartea.

Până la amiază situaţia rămăsese neschimbată. Dar, când orologiul din cabină bătea ora zece, o voce batjocoritore veni din spre pupă, strigă:

— Poftă bună, domnilor!

Era evident că marinarii îşi luau dejunul

— Mişeii! zise Marius cu dinţii strânşi.

Cei trei cercetaşi, care nu dormiseră toată noaptea şi nu mâncaseră din ajun simţiră pentru prima oară uşoara contracţiune a stomacului, care indica nevoia de a mânca.

Aerul de mare le făcea poftă de mâncare şi toţi erau învăţaţi să mănânce bine.

— La naiba! zise Raimondo, acum mai merge, dar cred că mâine o să începem să simţim că nu prea avem de mâncare.

— Ei şi! zise Marius, ridicând din umeri, astă-seară vom

strânge cureaua cu un ochi; mâine altul, poimâine altul şi când n-o mai fi nici unul, atunci, mii de pipe le vom face cu vârful briceagului.

Raimondo începu să râdă şi Jean Bart, de la cârmă, aproba vesel:

— Bravo, Marius!

Zomba nu vorbi, se mulţumea să-şi sugă degetul cel mare ca un copil, sperând poate să-şi înşele foamea.

Timp de o oră dinspre proră veneau zgomote semnificative.

Rebelii se ospătau, se auzea zângănitul cuţitelor şi al furculiţelor pe farfuriile de tinichea şi pocniturile dopurilor de la sticlele de şampanie, apoi râsete, înjurături...

— A! Dacă s-ar îmbătă! observă Raimondo, sau dac-am putea să prindem de veste după vreun indiciu oarecare.

— Ce-am putea face? întrebă, Jean Bart.

— Mii de pipe! E foarte simplu! întrerupse milanezul, am pune carabina în bandulieră şi cu browningul în mână ne-am azvârli asupra lor ca să-i omorâm ca pe nişte câini.

— Desigur, afirmă Raimondo, e singurul lucru ce ne va mai rămâne de făcut când vom fi la capătul forţelor. Sunt de părere să riscăm totul, când vom vedea că nu mai e altă scăpare.

— E şi a mea, aprobă Jean Bart.

Şi Zomba, care asculta mereu în tăcere, murmură calm:

— Bun fuge. Bun ucide.

Dar un spectacol nou, deşi aşteptat, le atrase atenţia.

Pânzele corăbiei cădeau una câte una, îngrămădindu-se pe punte şi formând, de la tribord la babord, o barieră continuă îndărătul căreia marinarii revoltaţi rămâneau în perfectă siguranţă! Astfel gloanţele lor dominau puntea în toată lungimea până la scara cea mare.

Şi vocea lui Will Penton răsună iar:

— Cercetaşi, iată ultimile cuvinte pe care vi le mai adresăm: Zi şi noapte vă vom ţine în respect; nu vă veţi putea aici mişca, nici trage asupra noastră. N-aveţi spre a vă adăposti de cât rouful; dacă ieşiţi de acolo sunteţi morţi. Cât pentru noi, vă vom doborî toate velele, căci avem, slavă Domnului, destule muniţii pentru aşa ceva. Când vă veţi preda, ridicaţi o batistă în vârful unei puşti. Apoi, vă veţi arunca în mare toate armele; veţi ieşi da după rouf, la zece paşi unul de altul. E zadarnic să ne răspundeţi, suntem decişi să nu discutăm. Şi acum, marinari, foc asupra velelor!

Şi toată după amiaza cercetaşii asistară neputincioşi la distrugerea progresivă a velelor catargului mic şi al focurilor sale.

Gloanţele trase cu destulă abilitate, fie izolate, fie în salve, tăiau încetul cu încetul parâmele, despicau antenele, aşa încât pe la patru seara, toate velele atârnau zdrenţuite.

Era un spectacol lamentabil.

Şi consecinţele acestei distrugeri sistematice fură dezastruoase; corabia îşi încetinea din ce în ce mersul; nemaifiind împinsă de briză abia mai făcea o milă pe oră. Ceea ce însemna, că pentru a ajunge la Mahe îi trebuiau opt zile, ba poate chiar cincisprezece.

Şi era incontestabil că peste patruzeci şi opt de ore, sau cel mult trei zile, cercetaşii şi Zomba vor fi complet istoviţi, incapabili de a se mai mişca.

Noaptea trecu cu o încetineală exasperantă.

Cercetaşii înţeleseră că rebelii stabiliseră ronduri de veghe, din două în două ore, pe când cei care nu şedeau de pază se duceau să se culce, liniştiţi, în hamacurile lor.

— Să facem şi noi ca ei, propuse Raimondo.

Astfel, în noaptea aceea, în care simţiră primele chinuri ale foamei şi ale setei putură cel puţin să se odihnească. Era o uşurare foarte mică; totuşi le repară puţin forţele.

Dar, acel care veghia era nevoit să-şi concentreze toate forţele, de teama ca nu cumva bandiţii să-i surprindă prin vreun atac neaşteptat.

Acea teribilă eventualitate nu se produse.

Răsăritul soarelui, care de obicei îi încânta atâta, li se păru lugubru.

Nu mai vorbiseră după doborârea velelor de cât în momentul când Raimondo stabilise facerea rondurilor.

Fiecare era absorbit în propriile sale gânduri şi fiecare căuta un mijloc de a ieşi din tragica situaţie în care se găseau; condamnaţi să moară încetul cu încetul de moartea cea mai oribilă: de foame şi de sete.

CAPITOLUL V
Ideea lui Jean Bart

Pendula bordului bătea tocmai orele opt de dimineaţă, din a doua zi de asediu, când Jean Bart care era mereu la cârmă, chemă cu voce înăbuşită, care, din pricina distanţei nu putea fi auzită de la pupă.

— Raimondo, Marius!

Cei doi prieteni întoarseră capul şi întrebară:

— Ce e, Jar Bart?

— Am o idee!

Pentru cei trei tineri aceste trei cuvinte „Am o idee” cuprindeau o speranţă de scăpare. Se întâmpla foarte rar ca atunci când unul din ei spunea: „Am o idee”, această idee să nu fie adaptată la situaţie aşa încât să le fie de folos.

— Numai, că nu se poate pune în practică de cât noaptea, urmă el; şi trebuie să v-o comunic de aproape, căci nu se poate nici vorbi, nici auzi bine de la distanţa asta.

— Bine, Jean Bart! zise Raimondo cu glas conţinut, tu ne întrebi dacă şi noi putem rezista până diseară?

— Tocmai.

— Fii liniştit, vom rezista!

— Da, mii de pipe!

— Dar tu? întrebă Raimondo.

— Şi eu; eram obosit de prea mult stat în picioare; dar acum pot să stau jos, cu atât mai mult cu cât corabia merge atât de încet încât pot pune cârma la stabil.

— Atunci, vino aici, propuse Marius şi lasă cârma, ca noaptea trecută.

— Uite, la asta nu mă gândisem. Ceea ce dovedeşte că atunci când spiritul e absorbit de preocupări grave, pierde noţiunea chestiunilor mai mici.

Jean Bart, care amâna pentru noaptea comunicarea ideii care-i venise în minte, fiindcă, era prea departe de prietenii săi, nu se gândise la lucrul cel mai simplu şi anume să se ducă la dânşii, de vreme ce cârma nu avea nevoie de el.

Şi strecurându-se îndărătul roufului se aşeză lângă ei.

Obrazul lui fin era mai slăbit de cât al camarazilor săi, căci în

ziua precedentă se obosise mai mult de cât ei, stând tot timpul în picioare la cârmă, pe când ei şedeau culcaţi.

— Iute! zise Raimondo. Spune-ne ideea.

Atunci, cu jumătate glas, ca spre a evita pericolul – de altminteri inexistent – de a fi auzit de ceilalţi, vorbi câteva minute cu camarazii săi.

Şi încetul cu încetul chipurile lor se luminară, ochii străluceau, sângele li se urca în obraji şi Zomba chiar îşi manifesta bucuria cu un râs surd, arătându-şi cele două şiruri de dinţi albi.

Şi, până seara acea expresie de bucurie, de speranţă, de triumf se menţinu neschimbată.

Care putea fi acea idee?

Nimic nu modifică în cursul acelei zile, situaţia respectivă a celor două părţi adverse.

La amiază şi la şapte după amiază cei patru asediaţi, chinuiţi de foame, auziră din nou zgomotul pe care-l făceau bandiţii bând şi mâncând

Dar, în ochii lor lucea o lumină, care părea ca spune:

— Mâncaţi, mâncaţi! Ne vom lua revanşa!

Şi când înnoptă, sosi şi ora propice ideii lui Jean Bart.

Petrolul din felinarele atârnate de catargul cel mic se terminase şi partea dinapoi a corabiei era luminată numai de strălucirea difuză a stelelor şi a lunei.

Un fel de ceaţă – nu destul de deasă spre a masca luna şi stelele – se ridica din mare, atenuând lumina, astfel că pe corabie toate formele se confundau şi, de la pupă rebelii nu puteau deosebi un grup de parâme de corpul unui cercetaş.

Era Jean Bart care-şi punea în practică ideea pe care o concepuse.

Îşi puse carabina în bandulieră, verifică încărcătura revolverului; îşi scoase ghetele şi se strecură încetişor în umbra bordajului până la partea dinapoi; la tribord şi la babord Marius şi Raimondo îl urmau, de o parte, iar Zomba de cealaltă.

Nu răsună nici o detunătură ceea ce dovedea că marinarii nu observaseră nimic.

Şi câteşi patru, aplecându-se peste bordaj, cu mişcări lente, fără să facă cel mai mic zgomot se atârnară de frânghiile pe care le lăsaseră mai dinainte cu multe precauţiuni şi care mergeau de-a lungul carenei până la suprafaţa mării.

Corabia nu mergea, era numai mişcată de briză şi de curenţii maritimi.

Sta ca şi nemişcată în acelaş loc. Deci, nişte buni înotători luând-o de-a lungul carenei puteau trece de la partea posterioară la cea anterioară fără să fie nevoiţi să se forţeze ca să întreacă repeziciunea mersului.

Şi câteşi patru, intrând în apă, începură să înoate de-a lungul flancurilor goeletei până la roata de la pupă.

Aici, ridicându-se puţin deasupra valurilor se putură agăţa de frânghiile, care sunt totdeauna întinse între bompres şi roată şi se ridicară până la plasa de sub bompres.

Rezemându-se pe încheieturile mâinilor şi în coate trecură pe sub plasa aceea şi lunecând ca nişte şopârle puseră piciorul pe spaţiul triunghiular care se află între castelul de la pupă şi extremitatea navei. Între aceste două nu e decât un zid scund de trecut. Aşa şi făcură, fără zgomot.

Îngenunchează, întinseră puştile şi fiecare, ochind pe câte unul din marinarii care şedeau lângă bariera de vele, cu faţa întoarsă în direcţia celor asediaţi, fură repede siguri de izbândă; şi deodată, conform convenţiei, fără ezitări, nici milă deplasată, Raimondo comandă:

— Foc!

Patru detunături răsunară şi patru oameni căzură, dintre cei opt, care erau de rond.

Înainte ca ceilalţi să-şi fi putut da seama de cele ce se petreceau, Raimondo repeta comanda:

— Foc!

Şi nici unul din cei opt care făceau de pază nu supravieţui!

Atunci, cei trei cercetaşi şi negrul îşi puseră carabinele în bandulieră şi cu securea într-o mână şi browning-ul în cealaltă se repeziră la scara cea mare pe unde sperau să ajungă la cabina, unde dormeau ceilalţi marinari.

Dar, spre marea lor mirare, găsiră capacul închis. Încercară în zadar să-l deschidă; era închis cu lacătul pe dinăuntru.

Şi de acolo venea un zgomot enorm; fără îndoială oamenii echipajului, treziţi brusc din somn, se întrebau ce se întâmplase şi se mişcau în dezordine.

— Ce fac? întrebă Marius.

— Dar noi, ce facem? adăogă Jean Bart.

Raimondo, după câteva secunde răspunse:

— Cel mai bun lucru e ca doi să rămână aici, iar doi să se ducă la scara posterioară pe unde ar putea ieşi şi să-i împuşte unul câte unul, afară numai dacă nu ies fără arme şi cu mâinile

ridicate.

— Am înţeles, zise Marius. Mă duc cu Jean Bart,

— Da, eu rămân cu Zomba.

Făcură cum spuseseră. Dar, pe când aşteptau, fiecare, predarea rebelilor, un fum des ieşi prin ferestrele aşezate deoparte şi alta a uşii cabinei roufului, ferestre care fuseseră sparte de gloanţele rebelilor, în prima noapte de luptă.

Cei trei cercetaşi care se reuniseră repede la picioarele catargului cel mare, se întrebară cu îngrijorare:

— Ce sa întâmplat?

— La dracu'! zise Raimondo. Numai încape îndoială pe când noi puneam în execuţie ideea lui Jean Bart, Will Penton a avut şi el alta: să dea foc părţii dinapoi a corăbiei ca să ne sperie şi să ne facă să ieşim. După mine, trebuie să-l fi aprins, în aşa mod încât să nu prezinte nici un pericol şi să poată fi stins imediat ce noi am fi fost capturaţi şi împuşcaţi.

Era o simplă ipoteză, dar plauzibilă; şi-apoi date fiind împrejurările, ipotezele nu contau decât puţin: trebuiau să acţioneze. Dar în ce mod?

Pe punte, nimic de făcut. Să pătrundă în interiorul corăbiei putea fi primejdios; fumul acela putea apoi să fi fost provocat de Will Penton spre a atrage pe cercetaşi şi a-i împuşca în întunerecul vreunui coridor.

Prudenţa le dicta deci să stea pe punte pe castelul de la pupă; puteau în orice caz s-ajungă foarte uşor până la cămară ca să găsească ceva de mâncare.

Marinarii nu puteau ieşi fără a se expune la gloanţele cercetaşilor.

Fără îndoială în interiorul năvi, Will Penton care era foarte inteligent, trebuie să fi înţeles situaţia şi cele ce se întâmplaseră; căci timp de un sfert de oră nimeni nu se arătă.

Cercetaşii, nedumeriţi, aşteptau.

În realitate, victoria nu servea la nimic atât timp cât rebelii nu erau toţi împuşcaţi sau scoşi din luptă; dar situaţia era mai bună, de vreme ce nu mai riscau să moară de sete, sau de foame.

După zgomotele din interior se părea că marinarii trecuseră din partea dinapoi în partea dinainte a goeletei, probabil chiar în cabina căpitanului.

Zomba avu îndrăzneala de a se strecura în cămară cu revolverul în mână. Nu găsi pe nimeni; dar puse stăpânire pe o pâine mare neagră, care fusese făcută pe bord şi care pentru

cineva care nu mâncase de două zile constituia o hrană excelentă – pe o şuncă, o sticlă de vin, o cană plină cu apă şi le duse toate pe punte, unde aşteptau, la pândă, cei trei cercetaşi.

Păstrându-şi armele îşi satisfăcură, însfârşit, cerinţele stomacului care-şi cerea drepturile în ciuda tragicei nesiguranţe a momentului.

CAPITOLUL VI
Focul

Timp de un sfert de oră, cercetaşi, deşi mâncau, nu încetaseră de-a supraveghea goeleta.

Fumul, care ieşea de pe scara roufului devenea tot mai gros şi zgomotele provenind din interior erau atât de confuze încât nu ştiau la ce să le atribuie.

Deodată, de pe scăricica aceea, în mijlocul norilor de fum, ieşiră doi, patru, şase, zece oameni înspăimântaţi, urlând, cu ochii ieşiţi din orbite şi, fără să ochească, traseră mai multe focuri asupra celor patru inşi adunaţi sub catargul cel mare.

Dar, nici un glonţ nu nimeri. Totuşi, cei zece oameni, care păreau înnebuniţi de furie şi de spaimă se precipitară spre pupă, trăgând la întâmplare şi agitând securile deasupra capetelor.

În faţa acelei cete de turbaţi cei patru abia avură timpul să se refugieze îndărătul barierei de vele. Acolo, îngenuchiaţi, ochiră şi în două minute doborâră pe năvălitori.

Dar unul dintre aceştia se ridică repede, sări în şalupa cea mare şi cu o repeziciune fantastică începu să dea lovituri puternice de secure în carenă.

— Dar e Will Penton! exclamă Jean Bart.

— Chiar el, mii de pipe!

— E nebun! observă Raimondo.

— Să încercăm să-l prindem, zise Jean Bart,.

Dar Zomba nu aşteptase. Lăsându-şi un moment carabina îşi făcuse vânt dincolo de vele, sări în şalupă, apucă de umeri pe Will Penton şi-l răsturnă brusc.

Cei trei cercetaşi se repeziră şi ei, fără carabine, dar în clipa în care Raimondo striga lui Zomba, îngenunchiat pe corpul lui Penton, să se ridice, scena, care, până atunci, se desfăşurase într-o semiobscuritate fu viu luminată de o lumină neaşteptată.

Câteşi patru, ridicară brusc capul şi văzură flăcări mari ieşind de pe scăricica roufului.

— De data asta, nu încape îndoială, mii şi milioane de pipe! E foc la bord! strigă Marius.

Şi Jean Bart observă:

— Focul îi gonea pe bandiţii ăştia din interiorul corăbiei.

— Iată, conchise Raimondo de ce au năvălit pe punte. N-aveau altă alternativă decât, sau să ardă de vii, sau să se azvârle asupra noastră şi să puie stăpânire pe şalupe.

— Tocmai! continuă Marius şi când Penton a văzut căzând pe toţi tovarăşii săi s-a repezit la şalupă ca s-o distrugă.

— Trebuie să fi făcut o sforţare prodigioasă, căci era grav rănit, observă Jean Bart. Ca dovadă că a şi murit.

Dar, în două minute, incendiul sporise înspăimântător. Rouful dispărea sub fumul din care ieşeau flăcări lungi.

— Ar trebui să vedem dacă nu putem stinge incendiul, zise Raimondo.

— Cunosc bine corabia, afirma Jean Bart, aşteaptă, mă duc să văd.

— Dar, cum vrei să intri acolo? Toate deschizăturile sunt închise pe dinăuntru şi singura scară deschisă e aceea prin care ies flăcările.

— De la începutul nopţii marea a fost foarte calmă; trebuie să fie vreo ferestruie deschisă, voi trece printr-una din ele.

Sări peste bordaj şi apucând o frânghie se lăsă de-a lungul năvi. Raimondo şi Marius îl văzură dispărând printr-o ferestruie.

Întreprinderea lui Jean Bart nu era lipsită de pericol; putea fi surprins de fum şi sufocat şi să nu mai poată ieşi pa fereastră. Camarazii săi avură toţi aceeaşi idee.

— Trebuie să deschidem capacul scării de la proră! strigă Raimondo,

Chemară pe Zomba.

Cu lovituri de secure sparseră capacul. Marius scoţând din buzunar lampa electrică, se repezi pe scară. Raimondo îi urmă, strigând lui Zomba:

— Rămâi pe bord şi încearcă să cobori şalupa cea mică.

Goeletă avea două bărci de serviciu şi de salvare. Una, cea mare, fusese avariată de Penton şi era inutilizabilă pentru un moment, cealaltă de şi era intactă, fiind prea mică nu putea conţine mai mult de trei oameni, fără să nu se scufunde.

Forţa herculeană a lui Zomba ridică mica barcă şi o făcu s-alunece la bord. Cu ajutorul unor frânghii, trecute printr-un scripete, legă barca, pregătind-o spre a o cobori la momentul oportun. În timpul sfertului de oră, întrebuinţat de Zomba, cei trei cercetaşi se strecuraseră în interiorul goeletei, luminându-şi calea cu lămpile electrice. Se întâlniră câteşi trei sub scara de la proră, împinşi de fumul des care venea din fund.

— Corabia e pierdută, observă Jean Bart. Nu ştiu cum au făcut şi cu ce scop, dar toată partea dinapoi a luat foc. Abia avem timp să luăm din cămară proviziile şi să ne îmbarcăm. Se urcară pe punte. Flăcările care înconjurau rouful erau mai înalte de cât catargul cel mic şi marea era luminată până departe,

Pe când alergau spre Zomba, se auzi, în partea de la proră, o răpăială de detunături

— Nenorocire! strigă Marius. A luat foc lada cu muniţii.

— Noroc că avem cartuşiera plină.

— Noroc, mai ales, zise Jean Bart, că ai la tine portofoliul cu toate documentele noastre şi cu scrisoarea de credit.

— O! Nu m-am despărţit nici odată de el.

— Bună precauţie.

— Destulă vorbă, haidem în cămară, zise Raimondo.

Zomba auzise şi se cobori pe scăricica de lângă catargul cel mare, intrând în mijlocul fumului.

Strigă pe când dispărea:

— Voi trei rămâneţi, eu aruncă mâncare şi apă,

Şi aproape imediat cei trei tineri văzură căzându-le printre picioare o mulţime de obiecte eteroclite.

Cutii de conserve, pâini mari negre, sticle de şampanie, dintre care unele se şi sparseră; două şunci, o cutie cu carne afumată şi alte lucruri. Însfârşit Zomba apăru ţinând în braţe un butoiaş şi strigând:

— Apa dulce, apa dulce! Voi luaţi.

Cu o exclamaţie de bucurie, cei trei tineri apucară butoiaşul şi-l puseră jos. Câteşi patru se îndreptară apoi spre şalupă.

Dar, Jean Bart, strigă imediat:

— E în zadar. N-o să putem nici odată să stăm patru în ea, mai ales şi cu proviziile, coaja asta de nucă s-ar scufunda imediat.

— Atunci? întrebă Marius.

— Ei bine, zise Raimondo, vom construi şi o plută şi ne vom servi de amândouă.

— Ai dreptate! aprobă Jean Bart. La lucru!

În momentul acela catargul cel mic se prăbuşi cu un zgomot sinistru; toată partea dinapoi a corăbiei ardea. Dar, nu lipseau materiale pentru fabricarea unei plute. Vergi, antene, scânduri, fragmente din catarg, toate fură întrebuinţate. Diferitele părţi fură legate între ele cu frânghii solide înnodate strâns şi când fu gata, pluta improvizată fu coborâtă pe mare, care din fericire, era calmă. Flăcările luminau atât de puternic încât nici o mişcare

nu fu greşită. Jean Bart făcu pe Zomba să se coboare pe plută şi cei trei tineri îi azvârliră apoi toate bucăţele de lemn pe care le găsiră în jur şi altele scoase de la bordaj cu lovituri de secure

Catargul cel mare începând să se clatine, el fu repede doborât Vergele fură tăiate şi azvârlite lui Zomba. Şi după un sfert de oră de muncă febrilă se constată că pluta, care era destul de vastă ca să încapă pe ea cincizeci de persoane, era acoperită de fragmente pe care Zomba le adunase provizoriu, rămânând ca cei trei cercetaşi să termine lucrul.

— Acum proviziile, strigă Jean Bart.

Proviziile îngrămădite pe punte fură puse în barca ce fu scoborâtă împreună cu Jean Bart. Avea două lopeţi de care Jean Bart se servi spre a o dirija spre partea dinainte a corăbiei unde era şi pluta.

Mica barcă fu legată de pluta pe care trecu Jean Bart pe când Raimondo şi Marius se coborau şi ei cu ajutorul braţelor. Abia atunci îşi deteră seama de situaţie.

Din momentul din care ieşiseră din ascunzătoarea lor spre a pune în practică ideea lui Jean Bart, făcuseră totul sub imperiul unei exaltări febrile şi actele lor, aproape reflexe, fuseseră provocate sub impulsiunea împrejurărilor.

Acum când nu mai aveau să se teamă de rebeli, acum când se găseau în faţa teribilei realităţi a incendiului goeletei cu perspectiva a numeroase pericole şi greutăţi, primejdia mereu ameninţătoare trezi în ei tot sângele rece. Jean Bart examină pluta.

— Nu ajunge numai asta. Ne trebuiesc pânze şi lopeţi ca s-o putem dirija. Focul n-a ajuns de cât la jumătatea corăbiei. Mai trebuie cel puţin o jumătate de oră până să se scufunde. Avem timpul să ne urcăm şi să luăm în linişte toate cele necesare.

— La naiba! strigă Marius. De ce nu ne-am gândit de la început?

Fiind prinsă de bompres cu o frânghie lungă pluta nu putea fi luată de valuri. Câteşi patru se urcară din nou pe punte şi căutând în bariera de vele fabricată de rebeli, aleseră trei pânze în perfectă bună stare. Mai luară apoi o vergea, care trebuia să le servească de catarg, mai multe frânghii şi câţiva drugi.

Jean Bart găsi printre altele şi lopeţile şalupei celei mari.

Toate aceste obiecte fură aruncate cu precauţiune pe plută.

Zomba încercă să intre în cămară ca să mai ia provizii, dar flăcările, care umpleau bucătăria, îl făcură să se dea înapoi. Nu

mai rămânea altceva de făcut de cât să părăsească corabia şi să se îmbarce pe plută.

Şi se părea că providenţa veghia asupra lor, făcându-i să se grăbească, deoarece abia se desfăcu pluta de corabie şi se depărta împinsă de lopeţi şi răsună o formidabilă detunătură.

Înaintea ochilor înspăimântaţi ai celor patru tineri, goeleta sări în aer şi din mijlocul craterului ţâşniră flăcări

— La naiba! zise Raimondo, cu glas tremurător. Am scăpat uşor! Era pe bord o cantitate de petrol pentru bucătărie; probabil că flăcările îl cuprinseseră şi aceasta era cauza exploziei! Două minute dacă întârziam, eram pierduţi.

Şi pentru nenorocita goeletă fu catastrofa definitivă. Ea fu înghiţită într-o clipă de valuri şi nu mai rămaseră pe apă decât câteva epave fumegânde. Şi, în locul flăcărilor imense, care luminau marea, nu mai rămase în noaptea imensă de cât licărirea stelelor.

Un nor mare ascundea luna. Acea trecere bruscă de la lumina intensă la întunerecul profund strânse inimile navigatorilor, care avură impresia dureroasă a nenorocirii lor.

Părea de necrezut că două zile în urmă putuseră râde şi glumi voioşi cu acel căpitan Garry, care acum nu mai exista, pe puntea acelei năvi naufragiate sub ochii lor.

Acel şir de evenimente atât de tragice păreau ireale. Timp de mai multe minute, în picioare, în mijlocul plutei, ţinându-se câteşi trei de mână, cu gâtlejul strâns de emoţie şi corpul zguduit de un tremur nervos, cu lacrimile în colţul genelor, rămaseră ca împietriţi, privind imensitatea ce se întindea înaintea lor şi pe care nu se vedea, altceva de cât licărirea stelelor.

CAPITOLUL VII
În voia vântului

La acea stare de împietruire urmă o prostraţie şi mai dureroasă.

Fără să-şi dea seamă, căzură, istoviţi, pe plută şi plânseră, întinşi unul lângă altul, pe când Zomba sta ceva mai departe.

Fra un noroc că în ultimele patruzeci şi opt de ore nu încinseseră ochii căci, din pricina oboselii şi a disperării trecuse din starea de prostraţie la somn, cu cea mai completă incoscienţă.

Dormiră multe ore, legănaţi de mişcarea ritmică a valurilor.

Dar, fiind prea aproape de apă, pluta nu primea nici un impuls de la briză care suflă regulat.

Mergea spre sud? Spre nord? Ce importanţa avea asta? Mergea la întâmplare, după vânt, după destinul celor trei tineri.

Şi când răsări soarele, deşteptându-se, nici unul din el nu putu spune dacă erau aproape sau departe de locul dezastrului.

Primul, care deschise ochii şi se ridică în sus fu Marius.

Îşi frecă ochii, privi în jur, apoi spre marea imensă. Nimic altceva decât infinitul pustiu al cerului şi al mării contopite la orizont în ceaţa trandafirie a dimineţii. Marius, temperament entuziast, avea sufletul sensibil la frumuseţea naturii şi adesea uita orice preocupare gravă în faţa unui frumos peisaj.

Primele lui cuvinte nu exprimară nici durere, nici speranţă, ci admiraţie pentru spectacolul minunat ce se desfăşura în faţa sa.

— Mii de pipe, ce frumos! murmură.

Şi, cu entuziasm, strigă:

— Raimondo, Jean Bart. Sculaţi-vă şi priviţi puţin!

Romanul şi genovezul, care aveau altă fire, crezură că prietenul lor zărise o navă.

Şi abia după câteva clipe înţeleseră ce le arăta Marius spre orizont. Înţeleseră frumuseţea gestului şi lecţia pe care le-o da şi anume: că oricare ar fi nenorocirea, care l-a lovit, sau primejdia care-l ameninţă, omul – dacă e demn de propriul lui destin - nu trebuie să lase să se stingă în el facultatea entuziasmului.

Ziua aceea radioasă, după noaptea sinistră era un simbol pe care-l înţeleseră acum câteşi trei.

Se simţiră mai uniţi ca oricând de o afecţiune pe care primejdiile comune o sporeau mereu şi, privindu-se cu ochii plini de lacrimi se aruncară unul în braţele altuia.

În picioare, în cealaltă extremitate a plutei, Zomba îl privea cu o dragoste umilă şi îl auziră murmurând:

— Buni cercetaşi, buni!

Şi când emoţia se risipi simţiră nevoia să se mişte, să facă ceva pentru salvarea lor. Se puseră deci pe lucru şi fabricară un catarg de care atârnară velele trebuincioase, iar la extremitatea plutei construiră o cârmă pe care o legară solid.

Vântul, suflând, umfla velele, Jean Bart se aşeză la cârmă, dar când voi să precizeze direcţia fu mai greu. N-avea altă călăuză decât soarele. Dac-ar fi ştiut exact în ce punct se aflau ar fi putut, mergând spre est să presupuie că erau pe calea cea bună. Dar, în noaptea aceea grozavă, pluta fusese împinsă la întâmplare de vânt şi de curenţi.

Era imposibil să precizeze unde se aflau. Şi ca şi când destinul ar fi voit să le dea o nouă lecţie de rezistenţă, soarele care pân-acum strălucise radios, dispăru îndărătul unei ceţi din ce în ce mai dese, care se lăsă greoaie pe valurile oceanului. Vântul sufla mereu, dar nu puteau verifica dacă nu-şi schimbase direcţia.

Şi în loc de a îndrepta pluta într-o direcţie sigură, fură nevoiţi să lase ca briza s-o împingă după capriciul ei.

Ce aveau să devie cei trei cercetaşi şi Zomba în asemenea împrejurări? Era taina viitorului.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 14:

PLUTA RĂTĂCITĂ.

Din „CEI TREI CERCETAŞI" au apărut până acum :

No. 1 La voia întâmplării
„ 2 Braţ de sânge
„ 3 Ţara groazei
„ 4 Boturile roşii
„ 5 Lupta dela Kasba
„ 6 Cecul de 5 Milioane
„ 7 Rebelii din ţara Apaşilor
„ 8 Misterul Lacului Sacru
„ 9 Cercul de Foc
„ 10 Vâltorile Cataractei
„ 11 Lupta Navală
„ 12 Dervişii asasini

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI